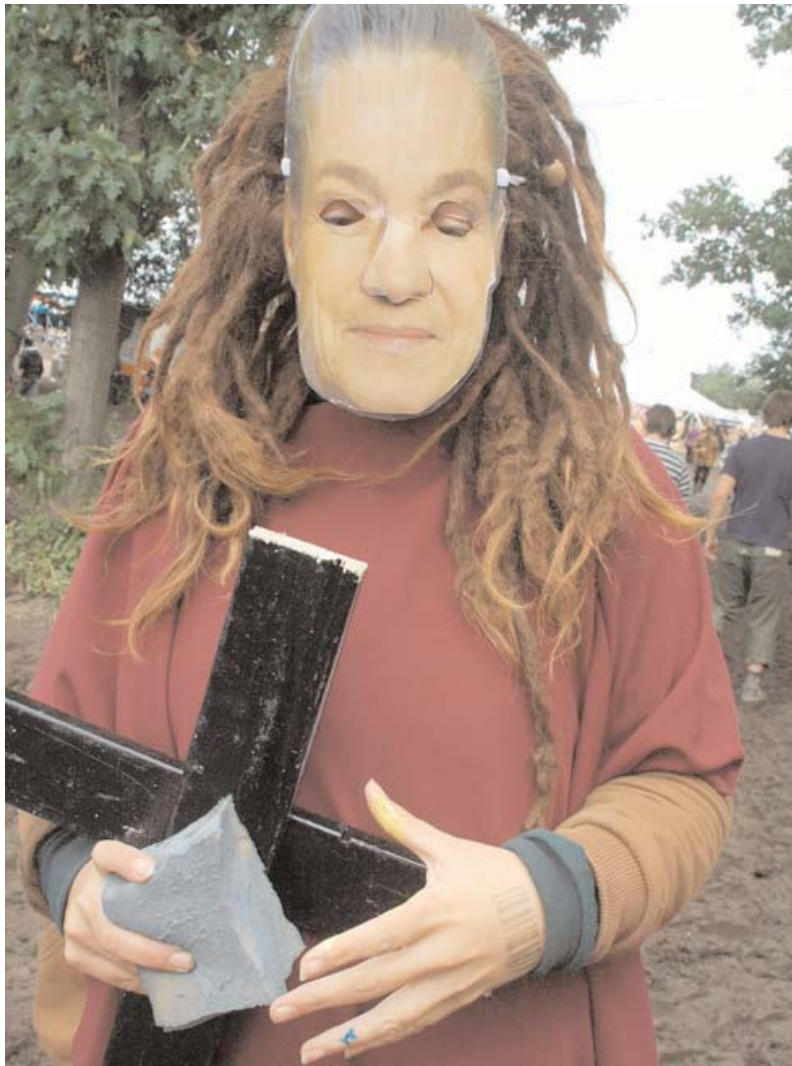

KOMMUNISTISK POLITIK

Aktivister åbnede torsdag den 5. juli et nyt midlertidigt Ungdomshus på Roskilde Festivalen.

Summer of 69 har planlagt en række demonstrationer og koncerter i juli og august.

MONSTER -RITT

Nr. 15

11. årg.

2007

27. juli -
17. august
Støttepris 15 kr.

TEMA: ARBEJDERKLASSEN OG DENS PARTI I DAG

- Danske krigsforbrydere hyler s. 2 ●
- Den fossile lobby s. 3 ●
- Værdikamp - Klassekamp s. 4 ●
- P-bøder og benzinpriser s. 5 ●
- Løfter om folkeafstemning er glemt s. 6 ●
- Arbejderklassen og dens parti idag s. 8 ●
- Olien og den arabiske eksistenskamp s. 12 ●
- Konspirationen imod Palæstina s. 14 ●
- Sison uberettiget terrorstemplet s. 16 ●
- Pakistan under generaler og amerikansk imperialisme s 17 ●
- Debat s 22 ●
- Sørøvere og rederier s. 24

KOMMUNISTISK POLITIK

Koblet af danske krigsforbrydere hyler i kor

I takt med at opslutningen om dansk krigsdeltagelse daler, stiger tilsvarende den skingre chauvinistiske tone anført af bl.a. Søren Espersen, Dansk Folkeparti, og Søren Pind, Venstre. De forsøger sig med mere end antydninger af, at det skulle være landsforræderi, hvis man ikke støtter danske krigsforbrydelser og i stedet støtter legitime modstandskampe. Disse to krigsforbrydere, der sammen med regeringschefen og hans ministre og alle de øvrige ansvarlige for den ulovlige beslutning om dansk deltagelse i krig, besættelse og massemyrderier i Irak og Afghanistan, og som når lejligheden kommer skal stilles for en krigsforbryderdomstol, taler tilmed om at få det prøvet ved retten.

Disse to herrer og andre af samme slags har sat sig i bevægelse, efter at Enhedslistens folketingskandidat Asma Abdol udtalte støtte til det irakiske folks legitime ret til at føre væbnet modstand mod dets besættelse. Siden hun efterfølgende blev sendt en tur gennem sit partis kødhakkemaskine for 'uheldige' udtalelser er hun dog blevet mindre klar og håndfast.

Men det er blevet sværere og sværere for politikere med blod på hænderne at forsvare dansk besættelse af Irak og Afghanistan - i takt med at landenes modstandsbevægelser har givet besættelsesmagterne klar besked: *Vi fortsætter kampen til I er slået og trækker jer ud!*

IFNs charter gøres det klart, at væbnet modstandskamp mod en fremmed besættelsesmagt, mod militære mål, er fuldt ud legitim. At føre modstandskamp mod aggressorer er en ret og pligt for ethvert besat folk.

Dette er også baggrunden for, at der er sket et drastisk fald i danskernes støtte til internationale militærudsendinger. Irak og Afghanistan har slået billedet af danske soldater som humanitære nødhjælpsarbejdere i stykker. Trods alle løgne og al propaganda kan det ikke skjules, at de danske soldater er besættelsestropper af samme slags som den tyske Wehrmacht var det i Danmark, eller Frikorps Danmark var det på Østfronten. Og de behandles med al ret som besættelsesstyrker: De bliver beskudt, bombet, dræbt og lemlæstet. I Irak har modstandsbevægelsen tvunget de britiske og danske styrker til nærmest at gå i hi på deres baser, hvor de konstant angribes. Det irakiske krigs-eventyr er endt med et dansk nederlag, som ikke er til at

bortforklare.

Derfor hyler koblet af danske krigsforbrydere – med hænder og munde fulde af blod. Derfor søger de at skræmme den letskræmte folketingsgruppe i Enhedslisten, som efter 5 års ulovlig dansk krigsdeltagelse **endnu ikke** har udtrykt en klar støtte til den legitime modstandskamp i Irak og Afghanistan og har bekæmpet den konsekvente krigsmodstand (og f.eks. initiativer som Stop Terrorkrigen og Komiteen for et Frit Irak) af netop denne grund. Først efter at de besejrede danske tropper er på vej ud af Irak, vover en af partiets folketingskandidater at give en forsigtig støtte til modstanden. Det meste af tiden har Enhedslisten brugt på at tilsværte den irakiske modstand som terrorister eller fundamentalistiske barbarer og undladt at afsløre de virkelige terrorister og barbarer i Det Hvide Hus, Downing Street og på det hyggelige Christiansborg, hvor selv Søren Espersens parti har allieret sig med pro-iranske fundamentalister i Irak i deres beskidte sags tjeneste.

Espersen og Pind har intet at have en retssag i. De vil blive tromlet ned af overvældende bevisdynger for deres egne og deres partiers forbrydelser mod menneskeheden.

Den chauvinistiske melodi - at vi alle skal stå sammen med de danske soldater der har ladet sig lokke i krig - er et gammelt og gennemprøvet krigsforbryderkneb. Ønsker man international fred og frihed, så må man også ønske nederlag for ens 'egne' krigspolitikere og deres besættelsesforetagender. De er ansvarlige for samtlige dræbte og sårede danskere, og for endnu flere dræbte og sårede irakere og afghanere, civile som modstandsfolk. Det er aggressorens valg og ansvar om det skal foregå via et ordnet tilbageslag eller via endnu flere skal sendes hjem i plastikposer.

Har man ministerdrømme som en Villy Søvndahl (som medierne fremstiller som venstrefløjens mand) er det også mere end betænkeligt at forsvare sig imod sine besættelse og kaste dem på porten. I stedet forsøger han at omdefinere situationen i Irak derhen, at der ikke længere kan tales om egentlig besættelse, men borgerkrig. Søvndahl advarer mod enhver støtte til modstanden, som han betegner som terrorister. Det er imperialismens position, klokkeklar.

Redaktionen 24. juli 2007

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.
Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 10.08.07

Den fossile lobby

I USA er man på vej til at genopdage en gammel kendt metode til at omdanne kul til et flydende brændstof, en metode, der tidligere er brugt med held af Nazi-tyskland under anden verdenskrig og af Sydafrika under blokaden mod apartheid-regimet. Det amerikanske militær kan uden omstilling flyve, sejle og køre på det 'alternative' brændstof, og der er heller ingen miljø- eller klimagevinst ved et sådant skifte. Det er dyrere at producere, og kapaciteten er langt fra på plads, men et skift vil ikke tage mange år, hvis det bliver nødvendigt. Militæret ser samtidig på muligheden af at lave brændstof af animalsk fedt.

Desværre er der en udpræget mangel på vilje hos de grønne miljøorganisationer til at sætte fingeren på sammenhænge mellem samfundet og miljøet. Det kommer i stedet mest til at handle om sparepærer.

Også i Danmark er der en debat om miljøet, klimaet og dyrket benzin kontra de fossile brændstoffer (og i det skjulte dagsordenen om atomkraft). Journalisten Knud Vilby sammenfattede i foråret 2007 en analyse om bio-brændsel til danske miljø- og ulandsorganisationer i 92-gruppen. Her kunne man måske forvente en forståelse af, at militæret - som storforbruger og destruktionsmaskine - er det mest miljøuvenlige og unaturlige element i ligningen, og en væsentlig bidragsyder til klodens opvarmning på alle mulige måder.

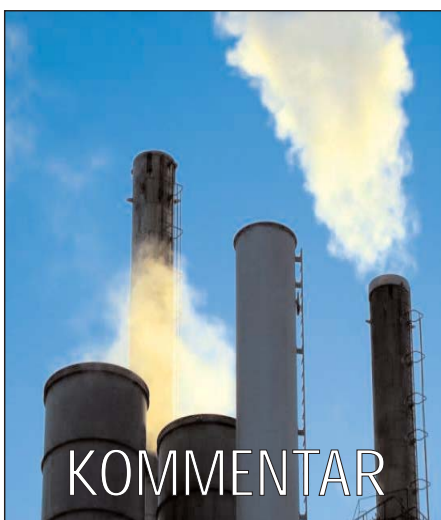
Men nej: Er man bekymret for miljøet, så skal man nu også tænke lidt mere på de sultne. Sammenhængen mellem prisen på fødevarer og energikrisen bliver fremført med stadig stærkere argumenter. Den amerikanske forfatter Lester R. Brown, leder af 'Earth Policy Institute' advarer endda om, at stigende fødevarerpriser kan føre til oprør. Svaret på klimaudfordringen er ikke biobrændstof, men en sparepære på solcelle.

Vil energisektoren blive storaftager af biomateriale, vil det betyde øget konkurrence og dermed højere priser

på landbrugsvarer, konkluderes der, og måske oven i købet til en mangelsituation, hvor de fattige ikke har råd til at købe mad.

I debatten polemiseres der endda mod venstrefløjen, der går ind for den grønne benzin - der altså betyder, at de fattige må sulte!

For det første er det netop venstrefløjen og lande som Cuba, der har sagt, at

verden først må brødføde sin befolkning, før der kan være tale om at reservere landbrugsjord til energisektoren. Og uden her at komme nærmere ind på teorier om jordens beskaffenhed, skal det blot siges, at der er store forskelle, og at langt de fleste steder ikke egner sig til intensiv produktion af fødevarer.

For det andet er det netop sagen, at folk (ikke mindst som følge af krig og/eller udplyndring) lider under sult i dag, uden at der bliver dyrket til biodiesel eller sprit.

At der er en sammenhæng mellem, hvad landbruget får penge for, og hvad der bliver dyrket eller taget direkte fra naturen, er til gengæld klart. F.eks. er opiumsproduktionen som i det besatte Afghanistan jo udelukkende et udtryk for, at der er penge i skidtet.

Rovdrift på de naturligt forekommende træsorter i regnskovene, eller gift og gensplejsning, er andre eksempler på 'guldjagt', der har katastrofal indvirkning på naturen og føde-

vareproduktionen.

Også stormagternes eksportstøtte og toldmure har været en kraftig medvirkende faktor i at nedbryde rentable landbrug i tredjeverdenslande. EU har desuden kastet masser af penge efter nedlagte landbrug, fordi der har været en overproduktion, som man ikke kunne få afsat.

En nærmere analyse af sultens årsag vil vise, at det ikke kun er 'markeds kræfter', der har indflydelse på mængden af fødevarer. Betydningen af dyrkningsmetode er afgørende - ellers vil sygdomme, insekter, ukrudt, udpining af jorden og det almindelige vejr ødelægge det hele. Men størst betydning har det tekniske udstyr, eller kort sagt industrialiseringsgraden af landbruget - og i de egne hvor folk sulter netop manglen på samme. Fattigdom og sult er et af verdenssamfundets største svøber og derfor gælder Martin Andersen Nexø, ord stadig:

Mennesket lever af brød alene! - til brødet er hvermand sikret.

Mens de rige miljøvenner i vesten bekymrer sig, så drøfter man i den danske regering stadig indkøb af varm luft, motorveje og bilafgifter. "Jeg synes, der er mere musik i en parallel motorvej fra Kolding over Viborg og videre til Aalborg end i at sende endnu mere trafik over Vejle Fjord"- Sådant udtrykte Kristian Pihl Lorentzen, Venstres trafikordfører, regeringens egentlige holdning på skønsang.

Det er ikke kun de fossile brændstoffer eller den rene luft, der er på vej til at blive brugt op. De kendte forekomster af stort set alle råstoffer - selv det mest almindelige, jern - vil være brugt op inden for ganske få årtier. Og den primære årsag til overforbruget og svineriet med ressourcerne er imperialismen. Det er ikke muligt at få enderne til at mødes, at sørge for en ren og livlig verden til efterkommerne, samtidig med at imperialismens og markeds kræfterne regerer.

Miljøaktivisterne skal sætte en skarpere pære i og komme med i kampen for en bedre verden. -fsk

Værdikamp - klassekamp

De værdifulde og eneste fremadrettede aftagere mod Foghs minimalstat er arbejdere indenfor og udenfor fabriksportene, ungdommen i dens mangfoldighed og alle progressive: Flertallet af Danmarks befolkning

Regeringen har blæst til ny værdikamp. Det personlige ansvar skal styrkes, og sangen om, at det er samfundets skyld skal begraves på den historiske mødding. Anders Fogh forfølger sin minimalstat. Målet er at rejse gravstenen over de sidste rester af velfærd.

Som påskud bruges, at dele af befolkningen mener, at det er samfundets skyld, at folk bliver federe. Det er samfundets skyld, at unge tager på drukferie. Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) udtaler til *Berlingske Tidende*:

- Vi diskuterer jo kvalitet i ældreomsorgen; men kan man diskutere det uden at spørge: Besøger du selv din gamle mor?

Skatteminister Kristian Jensen (V) udtaler til *MetroXpress*:

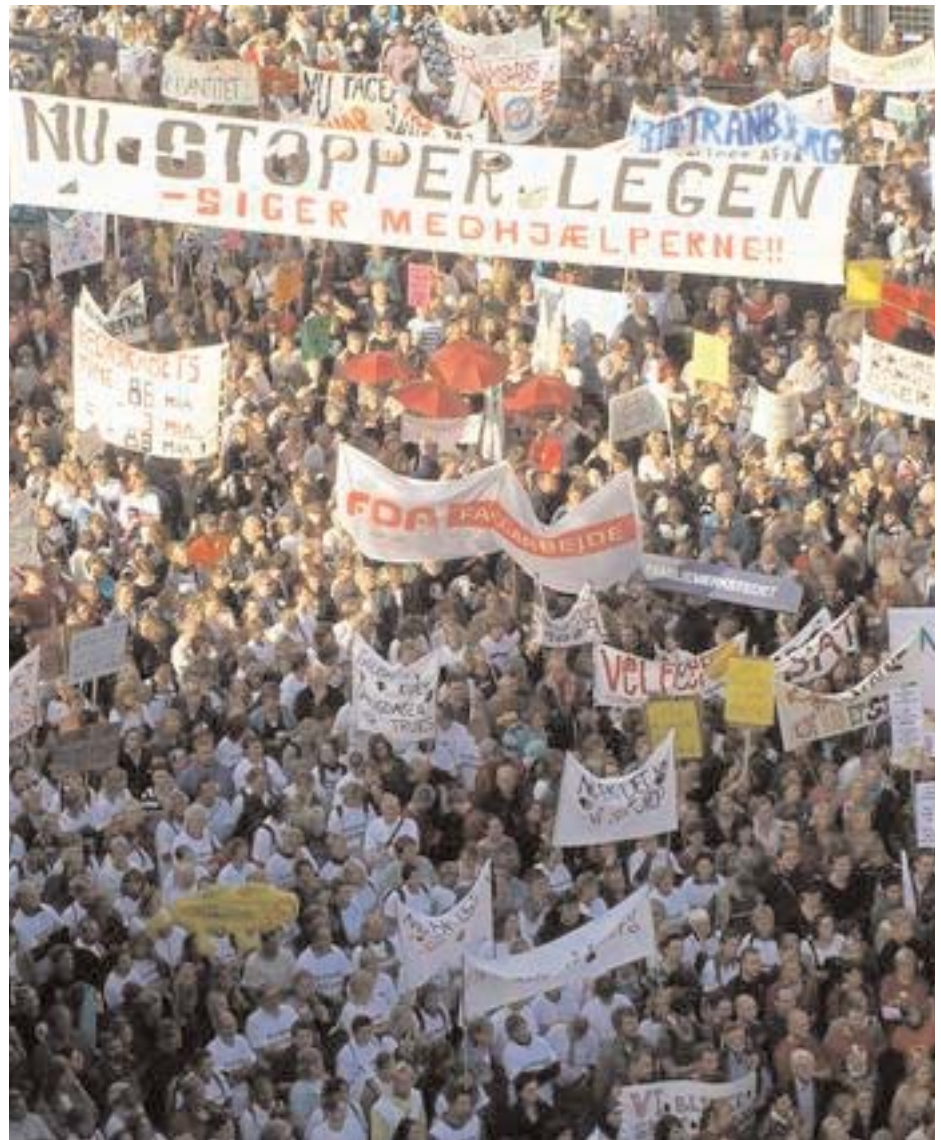
- Hvis folk tog mere ansvar for deres eget liv, tror jeg faktisk, at folk ville blive mindre stresset.

Kan arrogancen nå nye højder?

Jo, vi tager et ansvar for eget liv. De heldige, der har et arbejde, kæmper for at beholde arbejdet på et langt højere tempo samt længere gennemsnitlig ugentlig arbejdstid trods længere ferie og den overenskomstbestemte nedsættelse. Det sker i en situation, hvor aktieejerne igen har høstet rekordprofitter – uden at have rørt en finger.

Jo, vi tager også et ansvar for familiens integritet. En af konsekvenserne er, at der ikke fødes så mange børn, fordi overskuddet ikke er til stede: Ringe økonomi og tid. Alligevel bavler Familienministeren om behovet for flere børn – få måneder før hendes barnløses ægteskabs opløsning.

Der bliver kæmpet for at opfylde kravene til videreuddannelse, og leve op til tidens trend om at sundt legeme i

Folketingets åbningsdag den 3. oktober 2006 bragte et sted mellem 20 og 30 tusinde demonstranter på gaden i Århus (billedet).

en sund krop. Bybilledet er i den grad præget af kondiløbere.

Jo, vi tager et ansvar for vores eget liv; mens politikerne individualiserer fast food-industriens usunde fremmarch. Mens de moraliserer over folks rygevaner uden at forbyde tobaksindustrien, eller røre den tifold så slemme benzin og dieselforurening. Her kommer de nemlig for tæt på de kræfter, hvis interesser de varetager: Benzin, olie og bilindustri.

Og jo, vi besøger vores gamle mor. Vi passer hende tilmed, fordi det er for ydmygende og nedværdigende, at hun hver morgen kl. 4 vågner op i sin egen afføring og skal vente på en hjemmehjælp kl. 8!

Samtlige påskud er så hykleriske og fulde af løgn!

Dagsordenen er en anden. Foghs kongstanke om en minimalstat skal forfølges yderligere. Det handler om, at ministerudvalget til juni 2008 – hvis regeringen sidder så længe – skal fremlægge en rapport, der vil indebære nye angreb på velfærdsresterne. Det kan eksempelvis være, at rygere selv må betale for deres kræftbehandling. Der kan gives rigtig mange bud på, hvor regeringen vil hen; men selv om de med garanti har forslagene liggende i skuffen, holder de kortene tæt ind til kroppen. Claus Hjort Frederiksen indikerer imidlertid, at viften er bred:

- Det kan være alt fra skole til ældreomsorg.

Hvad der helt sikkert irriterer regeringen er, at den folkelige bevægelse for mere velfærd er taget voldsomt til i styrke gennem de sidste 15 måneder. Kæmpedemonstrationer 18.maj og 3.oktober 2006 og afrundet af en to uger lang landsdækkende strejke blandt social og sundhedsansatte i år. Den sidste satte virkelig en tyk streg under, hvordan omsorgssektoren – også under den socialdemokratiske regering forinden – er blevet udsultet, så både brugere og ansatte lider hårdt.

Hvis de forsøger at vende stemningen med en ny omgang værdikampsgas, så tager de fejl. Den kamp er dømt til at mislykkes. Det ser snarere ud til, at regeringen er kørt fast, eller mere præcist: deres politik og dens konsekvenser er afsløret. For de arbejdende og udstødte har den kun haft negativ værdi. Værdikampen synes panikagtig. Sidste kort i en satsning, der ikke vil udløse fuldt hus.

Lad dem endelig spille dette kort som et valgkampstema – til efteråret, som det er blevet spået! De vil i givet fald lægge stroppen om egen hals.

De parlamentariske aftagere står klar i kulissen. Mange drømmer om en *Arbejderregering* med S & SF støttet af Enhedslisten. Det var faktisk den konstellation Nyrop baserede sin regering på i 90'erne – med den lille forskel, at De Radikale var med i regeringen. Det sidste berørte ikke Socialdemokraternes eller regeringens politik i nærværdig grad. Det var Socialdemokraternes arbejderfjendske politik, der førte til dens nederlag.

De værdifulde og eneste fremadrettede aftagere mod Foghs minimalstat er arbejdere indenfor og udenfor fabriksportene, ungdommen i dens mangfoldighed og alle progressive: Flertallet af Danmarks befolkning, hvis standpunkter kun synliggøres, når repræsentanter for disse grupper går på gaden med konkrete og politiske krav.

Vores interesser står i skærende kontrast til kuponklippernes fede velstand. Den modsætning kan kun løses på én måde: Det kaldes for klassekamp.

FJ

P-bøder og benzinpriser

Min kollega Jan – med hvem jeg har fornøjelsen at deles om chaufførjobbet på Dagcentret – fandt i sidste uge et girokort i form af en parkeringsbøde. I ved – de frygtede sedler, der af bussemænd bliver plantet i bilernes forrude fastklemt af vinduesviskeren. Når man har pakket den ud af plastikcharteque'et, finder man det velkendte beløb kr. 510. At betale ved kasse 1 i nærmeste fremtid. Beløbet svarer for os offentligt ansatte stort til en dagløn efter skat – forstås.

Fundet af girokortet skulle naturligvis benyttes. Sammen udpegede vi Annette som offer og formulerede teksten, som desværre på mangel af en gammeldags, ordinær skrivemaskine måtte påføres giroen med håndskrift. Det gav nødvendigvis giroen et voldsomt amatøragtigt præg, som suppleret med vores latterlige underskrift: Parkeringsvagterne J. Jensen & F. Jensen, selvfølgelig burde afstedkomme en lynhurtig opklaring for offeret.

Giroen blev plantet på det rette sted. Fælden var lagt. Jan gav offeret et tip om en seddel i forruden, hvorefter hun – direkte i strid med alle overenskomster – arbejdspladsen for at opsøge sin bil på den nærliggende parkeringsplads. Tippet blev givet, da vi i vores hensynsfuldhed ville sikre os mod, at hun først fandt den til fyraften og i en kæmpe naivitet ville drøne til posthuset for at bringe den ”ud af verdenen”.

Annette vendte måbende tilbage og formåede at samle et større opløb ved skranken i form af 6 ansatte og 3 brugere. Pegende på ”billetten” sagde hun:

- Den ser da mærkelig ud. Det kan da ikke passe. Vi skal da ikke betale for at holde på parkeringspladsen.

Jan og jeg selv holdt os neutrale; men blev reddet af Gitte, som vi havde informeret om fælden:

- Jo, den er god nok. Er du ikke klar over, at der er lavet parkerings-

zoner på det meste af Amager.

- Jamen, der er da ikke nogen parkeringsautomater på pladsen, protesterede Annette.

- Selvfølgelig er der det. Den står bare helt nede bagved, fastholdt Gitte.

- Jamen, så prøv at se underskrifterne. Sådan gør de da ikke.

Der blev lidt stille. Jan og jeg overvejede, om det var nu, vi skulle afsløre nummeret; men så brød Musse, som egentlig hedder Mustafa, ind:

- Jeg tror, parkeringsvagterne hedder Jan Jensen og Flemming Jensen.

Oplysningen fik lov til at stå i et stykke tid, hvorefter Annette valgte at forbigå ”straffesparket”:

- Jeg synes stadig, den ser underlig ud.

Hele seancen fik efterhånden en bismag af, at offeret nød at være i centrum, eller måske forsøgte hun at give vores lille påfund mulighed for fuld power. Vi valgte at redegøre for fælden – og alle var glade.

Næste dag møder Renette, som også er den stolte ejer af en bil, på arbejde. Hun havde i lang tid af gode grunde været grundig forarget over benzinpriserne. Emnet havde cirkuleret under mange frokoster, uden at det af den grund havde fået de multinationale selskaber til at sætte prisen ned. Det var også som om emnet var udtømt; men Renettes forargelse bestod; men antallet af lyttere faldt støt. Alligevel lykkedes hende denne dag at samle frokostholdet om hendes lille historie:

- I går kom jeg kørende, hvor jeg lige pludselig øjnede en Q8-tank, der havde sat prisen ned med en krone pr. liter. Som I ved, så orienterer jeg mig hele tiden om det.

Det var lige før, hun tabte tilhørerne på gulvet; men så kom det:

- Jeg kørte selvfølgelig straks ind på tanken; men så var det, jeg opdagede det: Jeg var på cykel.

Reno

Folkeafstemning: De smukke ord er glemt

Af Ditte Staun

Tilbage i 2005 aflyste Anders Fogh en folkeafstemning om EU-forfatningen efter, at de franske og hollandske vælgere havde stemt nej til denne. Det skete med ordene, "at afstanden mellem den politiske elite og manden på gaden er blevet for stor; den skal vi bygge bro over".

Her to år efter er EU-lederne så blevet enige om en ny traktat, der minder uhyggeligt meget om den forkastede forfatning, eller som den tyske kansler Angela Merkel udtrykte det i en tale til EU-parlamentet:

"Substansen i forfatningen er bevaret. Det er et faktum".

Alligevel vil Anders Fogh ikke love danskerne en ny folkeafstemning. Glemte er de smukke ord åbenbart om at bygge bro, hvilket er synd, da vi i Danmark netop har tradition for at holde afstemning i EU-spørgsmål, og da undersøgelser viser, at danskerne på grund af afstemningerne er blandt de befolkninger i Europa, der ved mest om EU.

Faktisk er der al mulig grund til at holde den afstemning. Som Fogh selv bemærkede i 2005 er den politiske elite ude af trit med befolkningerne, og samtidig er det forsvindende lidt, EU diskuteres op til folketingsvalgene, så politikerne har simpelthen ikke befolkningens mandat med sig, når det gælder EU.

Endvidere har en tysk undersøgelse vist, at EU i dag bestemmer over 80 procent af al lovgivning i medlemslan-

dene, så i et demokratisk samfund vil det da være nærliggende at inddrage befolkningen i EU-spørgsmålet gennem folkeafstemninger, nøjagtig som vi plejer at gøre det i Danmark.

Den nye traktat er desuden meget vidtgående med fjernelsen af vetoet på over 50 nye områder, hvilket betyder en massiv svækkelse af Folketingets indflydelse. De har simpelthen ikke længere mulighed for at slå hælene i og sige stop, hvis traktaten vedtages.

Derfor kræver Folkebevægelsen mod EU en folkeafstemning, og derfor har vi startet en underskriftsindsamling på hjemmesiden www.euafsteming.dk hvor både jasiere og nejsiere opfordres til at skrive under i demokratiets navn.

Ditte Staun er talsperson for Folkebevægelsen mod EU

Dansk front skifter ham

Det notorisk løgnagtige Dansk Front har lukket bixsen. Ifølge dem selv er "nationalfølelsen blevet til handling, og talrige selvstændige initiativer har set dagens lys. Det er vi stolte af, og vi har derfor vurderet, at Dansk Front nu har udspillet sin rolle, og vi har valgt at stoppe imens legen er god."

Personvold og bombeterror er blevet glorificeret på deres hjemmeside, hvilket først fik konsekvenser i 2006, da foreningens daværende talsmand roste brandanslaget mod integrationsminister Rikke Hvilshøjs hjem.

Den århusianske fodbold-hooligan-gruppe White Pride, og nogle medlemmer af Dansk Folkepartis ungdom var de drivende kræfter bag opstarten i 2002. Ideologisk var netværket en larvende blanding af konspiration, koldkrig og naziteorier. Anders Fogh og Pia Kjærsgaard udsat for speedjunkier og alkohol.

eks-talsmanden for Dansk Front, Julius Børgesen

På gaden har den stået på alt fra rudeknusninger og hærværk til overfald og livsfarlig vold. Der har været et tæt samarbejde med fodboldhooligans fra København og Brøndby og nogle lokale nazigrupper i Svendborg og Fredericia.

Det er lagt fra udelukkende pjalteproletariatet der bliver rekrutteret. Også borgerskabets stokkonservative ungdom vindes tilsyneladende nemt for kampen mod "de røde". For nogle år siden gav

det sig udslag i et overfald på et møde i det århusianske Antiracistiske Netværk. Efterfølgende anklagede politiet fem med tilknytning til Dansk Front for grov forstyrrelse af den offentlige orden, en anklage der senere blev frafaldet.

Både myndigheder, fodboldklubber og Dansk Folkeparti følte sig dog nødsaget til at lægge afstand til de mere og mere åbenlyst nazistiske tendenser i Dansk Front og deres voldsomme slagsmål. DF smed en række medlemmer ud; fodboldspillerne har taget klart afstand fra den type "fans", og selv politiet lykkedes det i foråret at beslaglægge en mængde af deres slagvåben.

Nedlæggelsen af Dansk Front er først og fremmest udtryk for en reorganisering af den yderste højrefløj, der har været undervejs et stykke tid.

I Århus forsøger man nu at gå efter byrådet, med en "pæn forening" kaldet Unge Demokrater.

Arbejderklassen og dens parti i dag

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og organisationer

Det følgende er et mindre uddrag af et programmatisk grundlagsdokument, vedtaget af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, som Arbejderpartiet, Kommunisterne er medlem af. Dette uddrag behandler spørgsmålet om de kommunistiske partier, deres karakter og opbygning under de nuværende betingelser. Hele programdokumentet vil blive offentliggjort på dansk og en lang række andre sprog i forbindelse med fejringen af 90-året for Oktoberrevolutionen. Teksten danner også udgangspunkt for APKs seminar på sommerlejren i Haslev den 28. juli- 3. august

Partiet som en del af og som leder af arbejderklassen

Arbejdernes organisering som et uafhængigt parti var mere end noget andet i sidste århundrede uudholdeligt for kapitalen, som selv er organiseret som et parti og som den herskende klasse (Note 1). Årsagen er klar: Ingen kraft kan forhindre arbejderklassen, organiseret som et uafhængigt parti, i at omstyrte kapitalen og organisere sig som den herskende klasse i denne tidsalder, hvor den snyltende monopol-kapitalisme dominerer.

I centrum for kapitalens kamp mod arbejderne har altid stået ideen om at eliminere arbejderklassens selvstændige parti. Metoderne er forskellige:

- med magt at undertrykke klassens fremskredne kræfter
- ved fornyelsen (og udvidelsen) af

arbejderaristokratiet og skabelsen af tendensen til klasseforsoning som herskende strømning i arbejderbevægelsen c. ved at anvende tvang og opkøb (2) på en og samme tid, og således opmuntre tilintetgørelsen af det revolutionære parti eller forsøgene på at opbygge det, opportuniste og likvidationspolitik.

Det forgangne århundrede var vidne til alle former og metoder i kapitalens kamp mod arbejderklassen. Undertrykkelse gennem krig og fascisme; omringning med mccarthyisme og atomtrusler; støtte til arbejderaristokratiet og fagbureaukratiet med en stribe 'kompromis'- og 'velfærds'-politikker, o.s.v. ... alle disse angreb havde ufravigeligt de fremskredne og kompetente kræfter fra det internationale proletariat som mål, med andre ord deres partier.

Det var helt sikkert ikke muligt at arbejderklassen kunne bedrages eller undertrykkes i lang tid, hvis dens parti ikke overgav sig og dets organisation ikke degenererede.

Først og fremmest at sikre at ideen om det selvstændige arbejderparti og dets praksis degenererede var en selvfølgelig opgave for det liberale, bureaukratiske småborgerlige element, som samlede sig i arbejderbevægelsen i de fyrrer år, som fulgte oven på det første store nederlag i slutningen af 1950'erne (: med revisionismens gennembrud i Sovjetunionen, KP) der som endte med opløsningen i perioden 1985-90, og som er ført med ind i den nuværende periode. De to seneste århundreder har bevist, at spørgsmålet om arbejdernes selvstændige parti var et afgørende spørgsmål, som også i sig indeholdt spørgsmålet om revolutionen og statsmagten.

Et af de mest markante resultater af kapitalens offensiv og arbejderklassens nederlag har været, at ideen om 'det uafhængige parti' og dets praksis er gået fuldstændig i forfald og grundlæggende afvises blandt mange arbejdere og af socialistiske og progressive intellektuelle kredse.

To udtryk for forfaldet og afvisningen er følgende:

For det første ideen om og den modsvarende praksis for 'fortropperspartiet', som småborgerlige strømninger med terroristiske tendenser repræsenterer, og hvis oprindelse kan spores til maosisme, Foucaultisme eller andre typer småborgerlige revolutionisme, som omformes til lukkede sekter, og som i dag er fuldstændigt degenererede. Denne teori og praksis blev i begyndelsen udformet ved at reducere ledelse af klassen til 'ideologisk ledelse'. I dag eksisterer den fortsat, mest i afhængige lande, indenfor forskellige kredse af bønder og byernes småborgerskab, 'belæste' grupper af pjalteproletarer og snæversynede studentegrupperinger.

Den anden er ideen om og den modsvarende praksis for 'fortropperspartiet' (3), som har sin oprindelse i det tidligere forfald i arbejderklassen, som repræsenteres af arbejderpartier, af socialistiske og kommunistiske partier, som har antaget et fuldstændigt liberalt grundlag med gorbatsjovismen og sammenbruddet i 1989-90. Denne ide og denne praksis baseres på en opfattelse af 'magt', som er udestilleret fra den videnskabelige opfattelse af omstyrtelsen og udrensningen af kapitalen, og som er karakteristisk for en ordinær parlamentarisk partiopfattelse og praksis.

Denne ide og denne praksis, der udspringer af et angreb på det partis eksistens og historie, som gennemfører revolutionen og opbygger socialismen, repræsenterer også en 'tilbagevenden' til socialdemokratismen i dens mest vulgære former. Skønt det er den liberaliserede version (4) af den tidligere bureaukratiske tradition uden-for-klasse, er det netop på grund af dens opdagelse af 'nye dynamikker' i samfundet, at dette 'socialisme'-begreb og -praksis er en blanding af reformistiske, liberale tendenser, baseret på uddannede sociale lag, generelt i arbejde, forskellige 'bevægelser' og tilmed på middelklassen. Disse er generelt imod arbejdernes selvstændige parti, selvom der også blandt dem findes 'arbejdere', og karakteriseres af begreber og praksis-

er, hvor forskellige interesser og tendenser sammenflettes, og hvor tilbedelse af det borgerlige demokrati er blevet hovedreglen.

Forskellige nuancer og diverse lokale varianter af begge disse forestillings typer kunne nævnes. Men disse er ikke udbredte og har ikke den store betydning. Udover at arbejdernes udformning af et selvstændigt parti også forhindres af andre grunde, er alle klar over, at den dominerende teori og praksis i arbejderklassen og den progressive opinion er karakteriseret ved at være under socialdemokratisk indflydelse og af bevægelser, som er knyttet til de to nævnte opfattelser.

Derfor står følgende klart: Så længe den progressive, socialistiske offentlige mening og den store masse af fremskredne arbejdere ikke er befriet for disse to 'parti'-opfattelser og -praksis'er (indbefattet den socialdemokratiske) er det selv i den 'bedst tænkelige' situation umuligt for arbejderklassen at have et uafhængigt, revolutionært parti, som repræsenterer dens store masse.

Men den moderne historie og ikke mindst det sidste århundrede har bevist, at en klasse kun kan deltage i politisk kamp gennem sit eget parti. Følgelig må arbejderklassen, som en grundlæggende klasse, nødvendigvis gå ind den politiske kamp med sit eget selvstændige parti. Ellers vil det være umuligt at tale om en uafhængig arbejderklassebevægelse og en socialistisk arbejderklasse, der kæmper om magten.

Arbejderklassen og de fremskredne arbejderes partimæssige enhed

Den internationale kommunistiske bevægelse og de tilsluttede marxistisk-leninistiske partier og organisationer opfatter arbejderklassens revolutionære og selvstændige parti som enheden mellem arbejderbevægelsen og den socialistiske (m-l) bevægelse. Dette betyder sammen med andet enheden mellem intelligentsiaen og de unge intellektuelle, som anerkender arbejderklassens sociale dynamik ved at antage marxismen-leninismen, og de fremskredne og klassebevidste arbejdere, som organiserer og leder denne

Udgivelser fra Frankrig, Ecuador, Norge og mange andre lande viser vitaliteten i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og organisationer.

klasse, med det mål at tilslutte sig arbejderklassen.

Arbejderbevægelsens udviklingsforløb og på den anden side det anderledes forløb af de intellektuelles bevægelse (socialistisk, eller potentielt socialistisk) vil med en stadig forlængelse af denne tingenes tilstand uundgåeligt blive ramt af hjernesvind i sin bestræbelse på at skabe enhed i arbejderbevægelsen og opnå dens omformning til en politisk bevægelse. Det vil let kunne forstås, at dette ville medføre, at intelligentsiaens tilegnelse af proletariske opfattelser ville blive afbrudt og dermed også dens redefinition og genskabelsen af en marxistisk intelligentsia, som hører til klassen.

I dag er der i næsten alle lande et stort antal partier, som hævder at være socialistiske, kommunistiske, arbejderpartier eller partier for de arbejdende. Men disse er ikke selvstændige arbejderpartier. Antallet af partier og organisationer, som er medlemmer af den internationale kommunistiske bevægelse, og som virkelig har rødder i arbejderklassen, er stadig for lille, og disse partier og organisationer, med undtagelse måske af et eller to små lande, har endnu ikke forenet sig med de betydelige sektorer af fremskredne arbejdere, som organiserer bevægelserne i deres lande.

Ikke desto mindre er det vigtigste spørgsmål for arbejderbevægelsen i dag den store masse af fremskredne arbejderes enhed, eller endnu mere præcist, denne masses enhed som parti.

For at hovedparten af de fremskredne arbejdere skal forene sig i det marxistisk-leninistiske parti i de lande, hvor det eksisterer, og for at skabe et revolutionært parti, hvor det ikke findes, stiller der sig en række nødvendige og uundværlige opgaver, som er gyldige for alle lande, uafhængigt af de enkelte landes særtræk.

De mest betydningsfulde af disse opgaver er følgende:

- beslutsomt at udvide kampen på den teoretiske front (og heri inkorporere de udstrakte felter af økonomisk, filosofisk og historieteori) til kampen mod den liberale ideologiske offensiv, som føres fra en 'postmoderne' position
- ikke at stille sig tilfreds med den ideologisk kamp imod den idealistiske begrebs-'projektion', som ser arbejder-

nes partienhed som ren propaganda, et spørgsmål om uddannelse og en slags pr-spørgsmål uden for klassekampen, og i stedet gennemføre denne opgave som en del af hverdagens kampe og aktioner.

Uden at komme ind på det nødvendige i at komme til at indtage en fremskreden position i den teoretiske kamp og gennemføre den ved at knytte den til den praktiske bevægelses interessefelt og med det mål at bringe massen af fremskredne arbejdere sammen i partiet, kan det hævdes, at dette er de primære betingelser for enheden mellem de fremskredne arbejderes masse og de socialistiske intellektuelle og de unge intellektuelle i partiet.

Forstærkelsen af enheden af de fremskredne arbejderes masse, udviklet i kamp, til enheden i et revolutionært parti er de uundgåelige betingelser og opgaver, som ikke kan udsættes. Til trods herfor er taktiske foranstaltninger i forhold til bevægelsens udviklingsforløb betydningsfulde og kan ikke forbigås med henblik på arbejdernes enhed i partiet - foranstaltninger, som fremmer de fremskredne arbejderes enhed og aktionsenhed, og som opmuntrer brede sektioner af den modne og opvoksede unge generation af intellektuelle til at stifte bekendtskab med det virkelige marxistiske alternativ og deres tendens til at tilslutte sig arbejderklassen . . . forskellige blokke, aktionsenheder og allianceplatforme o.s.v. o.s.v.

Når dagskampenes behov og magtforholdene mellem de ideologiske strømninger med rodfæste i arbejderklassen og virksomme blandt arbejderne tages i betragtning, vil sådanne former for taktiske skridt og deres afgørende betydning give sig selv.

Indflydelsen fra strømninger i arbejderklassen, der 'vejledes' af borgerlig liberalisme, er ikke et problem, det er umuligt at overvinde, selvom det også er et problem for de fremskredne arbejderes partimæssige enhed. For det første udvider arbejdernes voksende kampe, om end med opsving og tilbagegange, på uimodståelig vis disse fremskredne sektorer opvågning og enhed. Og for det andet er kommunistiske grupper blandt arbejderne blevet stadig stærkere, selvom de stadig er svage, og breder sig i forskellige lande, og de er i stand til være en garanti, som

ikke kan overses, for enheden og partienheden af de fremskredne arbejdere (og især også for nye begyndelser). Når endvidere først socialismen igen bliver en tendens blandt arbejderne, vil garantien, der udgøres af de ægte marxistisk-leninistiske kommunistiske grupper og de partier, som repræsenterer disse grupper med henblik på arbejdernes massive enhed i partiet, være af langt større betydning end det tilsyneladende er tilfældet i dag, og være langt mere forståelig.

På den anden side står kommunistiske grupper blandt arbejderne ligesom i kampen mod kapitalen heller ikke alene i kampen mod den 'liberale' socialistiske indflydelse. De tidligere revisionistiske partier kunne ikke opnå fuldstændig eller *en bloc* omfavnelser af den gorbatjovske liberalisme. I næsten alle lande har der været brud fra disse partier, eller de er kommet fra 'venstrefløj', som på et vist 'tidspunkt' havde disse holdninger. Skønt få i antal har partier fra nogle (små) lande vendt kursen om og har bevæget sig mod positioner, som står arbejderne og marxistisk-leninistiske teorier og traditioner nærmere. De fleste af disse partier eller grupper betragter SUKPs 20. kongres (i 1956, KP) som begyndelsen på 'tilbageslaget' og Sovjetunionens fald og forsvarer leninismen og Stalin på den ene eller anden måde, selvom nogen af dem er tøvende, modsætningsfyldte og deres holdninger endnu ikke er definitive. Partier og organisationer, som endnu ikke har oplevet et klart brud med det åbent revisionistiske parti eller grupper, samt visse revolutionære grupper i nogle lande, som forsøger at nærme sig marxismen, udgør også en vigtig mulighed i kampen mod den liberale og socialdemokratiske indflydelse blandt arbejderne, i forhold til forsvaret af marxismen blandt arbejderne og de fremskredne arbejderes enhed.

Selvom den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse og dens medlemspartier og organisationer kritiseres i mange aspekter, blandt andet fra den hrustjovitisk-bresjnevitiske front, har den også en holdning til disse partier og grupper, også hvad angår deres modtagelighed for kritik. Uden at stille denne op imod arbejdernes enhed og de fremskredne arbejdere, som enten er partiløse eller under indflydelse af libe-

rale 'venstre'-partier, virker den for tæt samarbejde og fælles virksomhed og betragter det som et element i etableringen af den bredeste enhed og alliance blandt massen af fremskredne arbejdere. Ethvert skridt som tages for aktionsenheden blandt masserne af fremskredne arbejdere er samtidig et skridt der tages til forberedelse af disse massers partimæssige enhed. Hvis der ikke handles ud fra en holdning om skabelse af aktionsenhed blandt de fremskredne arbejdere, vil disse fremskredne arbejderes enhed, og et revolutionært massearbejderparti, som forener hovedparten af klassen, være en umulighed.

Marxistisk-leninistiske partier, som er tilsluttet den internationale kommunistiske bevægelse er partier, som grundlæggende set bygger på ideen om at 'forene massen af fremskredne arbejdere'. Da betingelserne fra perioden før 1980 imidlertid er forskellige fra de nuværende, haster det endnu mere end nogensinde at forene de fremskredne kræfter i arbejdernes klassebevægelse med den mindst mulige ødelæggelse og den størst mulige bredde. Til trods herfor må det absolut ikke glemmes, at spørgsmål som hvordan denne proces vil blive gennemført i forskellige lande, hvad de nationale behov er, hvilken kurs der må følges, og hvilke skridt der må tages, hænger sammen med en række historiske, nuværende og fremtidige faktorer, som er forskellige (5) for hvert land.

Hvad der er vigtigt her, er at det er nødvendigt at handle med et bredt perspektiv, med krav og vedholdenhed, og samtidig uden at blive fremmed for livet og dets realiteter. Den partimæssige enhed for størsteparten af arbejderklassens mest fremskredne del, eller betragtelige sektioner heraf, vil være en proces, der selvom den gennemføres via hurtige genveje og hurtigere i nogle lande, som meget naturligt vil bevæge sig ad mere indirekte ruter og skride frem over uventede vanskeligheder i andre. Erfaringen har vist, at det at vinde massen af fremskredne arbejdere ikke er noget, som kan opnås med et enkelt slag. Denne opgave vil måske i mange lande blive aktualiseret gennem kampe, som er vigtige for arbejderbevægelsen, over en lang periode. Disse opgaver er en væsentlig betingelse -

men hvad der i sidste ende vil bestemme processens forløb arbejderbevægelsens egen dynamik og tempo.

Som konklusion må følgende understreges:

a. Behovet for væksten af marxistisk-leninistiske partier og organisationer blandt massen af fremskredne arbejdere (med mulig deltagelse af intellektuelle) i en sådan grad, at det kan imødekomme bevægelsens behov, og

b. Spørgsmålet om organiseringen af masserne af fremskredne arbejdere i lande, hvor der endnu ikke er noget revolutionært parti, der er forpligtet over for den internationale bevægelses generallinje, er det mest vitale spørgsmål for arbejderbevægelsen i dag.

Hvis dette ikke begribes, hvis ikke planen for opbygning af organisationen bindes hertil, kan der ikke tages et eneste skridt fremad.

Parti og partiorganisation som kamporganisationer

Det selvstændige arbejderparti kan kun etableres ud fra et synspunkt og en linje (og et program, naturligvis), som sigter mod erobringen af statsmagten og baserer sig på arbejderklassens strategiske mål. Arbejdernes revolutionære og uafhængige parti kan alligevel ikke kun betragtes som en enhed i synspunkter og linje (og program, naturligvis): For arbejderklassen betyder partiet samtidig også viljens, handlingens og organisationens enhed.

At partiet først og fremmest er linjens, handlingens og aktionens enhed, betinger

a. en forståelig almen teori, og et program og taktiske forestillinger, inspireret af denne, som kan lede bevægelsen

b. en organisation som gennemføres et mangesidet og kontinuerligt dagligt arbejde blandt arbejdere, som det med ubrydelige bånd forsøger at forbinde sig med.

Der er ingen tvivl om, at en teori, et program og taktiske opfattelser, som udmærker sig ved sin revolutionære karakter er en afgørende betingelse for et ægte og revolutionært arbejderparti. Ikke desto mindre vil arbejderklassens 'parti' være en formløs krop, hvis det

ikke er en handlingens organisation, som viser dets evne til at gennemføre et mangefacetteret og vedholdende dagligt arbejde, uanset om det i andre henseender er nok så fremragende. Så kunne det ikke være en organisation til kamp og strid, men måske en parlamentsgruppering, en broget 'flok'. Arbejderklassen udvinder al sin styrke fra sin organisation. Har den ingen, eller er den degenereret, er den kun et 'intet'.

Arbejderpartiet er den mest grundlæggende og mest fremskredne organisationsform blandt arbejdernes organisationer. Partiet er afhængigt af i sine rækker at organisere den fremskredne masse af arbejdere, som organiserer og leder arbejderbevægelsen, og det er en del af arbejderklassen. Det organiserer sig på basis af arbejdsplads og bopæl, og forventer ikke at arbejderklassen 'selv finder ud af det', men at organisere sig i overensstemmelse med arbejderklassens situation er en nødvendighed for arbejderklassens parti. Partiet må fra starten placere sine organisationer i arbejderklassen og som arbejderorganisationer.

For arbejderklassen er kampbetingelserne varierende. Dens parti og organisation må vide, hvordan det skal kæmpe under de ringeste betingelser, hvor åben undertrykkelse og brutalitet er fremherskende, såvel som under betingelser, hvor legalitet og parlamentarisme er det dominerende. Samtidig er partiet hverken en parlamentarisk organisme eller en konspirativ organisation, som anbringer sig selv i massernes sted. Det understøtter på enhver mulig måde den fremskredne arbejder, som kæmper, organiserer og leder bevægelsen. Kernen i partiets virksomhed til oplysning af arbejderklassen, for dens mobilisering og organisering, og dets karakter af at være dens fortrop, udtrykkes heri.

Kampens betingelser forlanger, at arbejderklassen har udviklede, prøvede og professionelle kvaliteter samt stor energi, vedholdenhed og menneskekærlighed. Derfor støtter arbejderpartiet sig på den arbejderungdommens nye generation (6), det er arbejderklassens unges parti, mændenes og kvindernes. Selv under de mest usle og håbløse betingelser har især de unge generationer af arbejdere (såvel mænd som

kvinder) gennem hele dets historie mest intenst støttet arbejderklassens parti. Klassens parti er til enhver tid og under alle omstændigheder forpligtet til at blive et parti for de sektorer af arbejderklassen, som er mest modtagelige over for det nye og for at gå fremad, de mest menneskekærlige og energiske, og af de unge mandlige og kvindelige arbejdere.

På den anden side er organiseringen blandt arbejderne og afhængigheden af de nye arbejdergenerationer ikke tilstrækkelig til, at partiet er i stand til at gennemføre arbejde under alle omstændigheder og på en måde, som udvikler sig kontinuerligt. Organisationens kvalitet og sammensætning har stor betydning for partiets robusthed, fleksibilitet og ekspertise og for dets fastholden af kampen mod alle kapitalens angreb. Fra dette synspunkt må partiet være en organisation, som er så stærkt centraliseret som muligt, og arbejde på basis af en professionel kerne (og apparat). Det betyder

Den størst mulige centralisering af information og ledelse (7)

Nødvendigheden af at følge parti-beslutninger (lavere organers underordning under højeres, mindretallet under flertallet, hele organisation under partiledelsen)

Samtidig med dette er det centrale partiapparat og disciplinen, som også indbefatter ansvaret for at arbejde systematisk blandt masserne, de mest grundlæggende garantier for partiets fremskridt og den fortsatte udvikling af dets arbejde.

Partiorganisationen er imidlertid på denne måde ikke blot en centralistisk organisation, demokratiet er den anden side af centralisme, det er endnu et uundværligt redskab, som regulerer arbejderklassepartiets liv. Det organisatoriske princip, som styrer arbejderklassepartiets organisation, er den demokratiske centralisme. Demokrati fungerer sammen med centralisme (disciplin) som det, der former viljen hos massen af fremskredne arbejdere og hos partiet, og bringer kreativiteten, evnen og energien frem, og som en vej til massernes enhed. Der kan ikke eksistere demokrati uden centralisme og disciplin. Kritik og selvkritik hører også til de mest grundlæggende kamp-

våben, foruden at være et våben til uddannelse og udvikling i partiet. Demokratiet i partiet er fuldstændig forskelligt fra markedssocialismens uansvarlige demokratisme (som er et slør for bureaukratiet). Det er blandt andet et ægte (8) demokrati, som har et formål og en funktion, baseret på rod-fæstet blandt masserne og på ansvarlighed.

Arbejderklassens parti er en kamporganisation, som leder i overensstemmelse med arbejderklassens 'tre kampfronter' (den økonomiske, teoretiske og politiske), og som organiserer og leder arbejderbevægelsen. Samtidig er partiet en skole, hvor den proletariske og folkelige arbejds måde udvikles og hvor arbejderne (og naturligvis de unge revolutionære) uddannes med proletarisk revolutionære karaktertræk. Uddannelsen i denne skole baseres især på deltagelse i klassekampen og 'tildeling af opgaver'. Dens formål er først og fremmest at lære ansvarlighed og evnen til at lede de fremskredne arbejderes bevægelse og partiet. Det væsentligste læringstræk er at forstå og stole på bevægelsens generelle erfaring og partiets egen erfaring. Det kan hævdes at et af de overlegne træk ved denne skole i kamp og sejr er, at den marxistiske uddannelse her gennemføres med en modenhed, der baserer sig på tilegnelsen og kritik af den moderne progressive kultur.

Organisationens kvalitet vil sige

a. etableringen af partiorganisationen som en kamp- og handlingsorganisation der har til opgave at gennemføre revolutionen og mestre den daglige kamp

b. Samtidig er den en skole, hvor arbejderne uddannes

Disse to kendsgerninger styrer fuldstændig organisationens former, men danner også grundlaget for dens arbejds metoder og kadrepolitik. Og det er bestemt en nødvendighed også for de centrale massepublikationer og de organer, som har rollen som 'skelet' ved at placere organisationen blandt arbejderne, og for dens centralisering på alle niveauer for at organisere med disse kendsgerninger som akse.

Principperne, normerne og metoderne, som danner organisationen, må være fast forbundet med partiets mål, som giver dem deres liv.

Der vil på den anden side være organisatoriske og interne organisatoriske opgaver for arbejderklassens parti, hvis relative betydning vil ændre sig i forskellige perioder, og som det må forholde sig til som særlige politiske problemer. For eksempel som det at arbejderne udgør en stadig større masse (9) i partiet og på alle niveauer af partiledelsen. Tilsvarende f.eks. med den særlige støtte til unge, og især de unge arbejderkvinder og mænd, som skal uddannes og gøre fremskridt i partiet og i stadig større grad skal øge deres tal i de ledende organer. Det kan udtrykkes på en måde, som understreger betydningen af den selvstændige ungdomsorganisation: Under dagens betingelser, hvor 'en småborgerlig atmosfære' stadig er fremherskende i arbejderoffentlighedens og den socialistiske offentlige mening verden over og i næsten alle lande, er en særlig koncentration om disse og tilsvarende spørgsmål af den allerstørste vigtighed. Hvor man end vælger at anskue det fra, er der intet andet valg i dag end at forsyne bevægelsen og partiet med det klassestandpunkt, den klasseånd, energien, evnen og skaberkraften til at tage nye skridt fremad.

Et selvstændigt, revolutionært parti, som i sine rækker har forenet masserne af fremskredne arbejdere, som er uløseligt forbundet med arbejdermasserne, der følger med bagfra; som er i stand til omkring sig at samle arbejderorganisationerne, og især fagforeningerne; og som ved hvordan det skal gøre sit arbejde og som forstår at udnytte alting: det er dette parti, arbejderklassen har brug for, som har kæmpet under den kvælende indflydelse fra de liberale og klassefremmede 'socialistiske' strømninger. Arbejderklassen vil før eller senere besidde et sådant massivt fortropparti i alle lande gennem de marxistisk-leninistiske partiers og organisationers arbejde, hvor de eksisterer, mens der i lande, hvor der ikke eksisterer et sådant parti eller organisation, i kraft af de revolutionære arbejdere i disse lande og de intellektuelle, som er loyale over for arbejderklassen og marxismen.

Det hersker der ingen tvivl om.

Noter:

1. Kapitalens fuldstændige raseri over arbejderklassens magterobring og dennes etablering af en ny socialistisk civilisation behandles ikke her. Men kapitalens raseri på dette punkt er ikke forskellig fra dets holdning til arbejderklassens parti.

2. Politikken med tvang og bestikkelse (kompromis) har i klassekampens historie været kendt som metoderne med 'stokken' og 'guleroden'.

3. Hver klasses eller klassekoalitions parti er denne klasses eller koalitions fortrop. Termen 'fortropspartiet' anvendes generelt, men anbringes i gåseøjne for at give en reference til disse strømmingers historie (og også til det fjendskab, de har over for begrebet fortropparti og bolshevikisk organisering).

4. Det vil næppe være en fejl at anbringe de trotskistiske grupper i denne kategori

5. Udover enheden om generallinjen og drøftelser og udvekslinger af synspunkter, så er spørgsmålet om de nationale opgaver og hvilken kurs, der skal følges i det enkelte land, uden tvivl et spørgsmål, som det relevante parti, organisation eller partistifere skal søge løsninger på

6. Dette betyder selvfølgelig ikke at de modne generationer skal isoleres fra partiet. Det er også en blanding af flere generationer af mænd og kvinder, såvel som af unge.

7. Under de nuværende betingelser, hvor socialisme- og partibegreber er gået i forfald i offentligheden, og hvor fordømmene over for den ideologiske kamp stadig har indflydelse, er centralisering af ledelsen af bevægelsen nødvendig på den ene side, men det er også nødvendigt på den anden side at handle ud fra en omfattende og vidtskuende holdning.

8. Demokratiets fundamentale princip er selvfølgelig konstitueringen af partiorganerne gennem valg og fastlæggelsen af hele partiets kurs på partikongressen. Demokratiet inden for arbejderklassens parti består imidlertid af langt mere end dette. Et partiliv præget af åbenhed, livlighed, tillid, kritik og selv-kritik og fællesskab, samt eksistensen af en gensidig diskussion med partiløse masser er grundlaget for demokratiet inden for partiet.

9. Arbejderpartiet gør det til et grundlæggende mål og forsøger fra sin start at udvikle sig som et parti, hvor arbejderne i stadig højere grad udgør et flertal, selvom de i begyndelsen har en relativt mindre andel, og endnu vigtigere: at sikre at de rent faktisk sætter deres stempel på partiledelsen.

Udtalelse fra Iraks Baath-parti
1. juni 2007

DOKUMENTATION

Den danske krigsmodstand har fra starten betegnet den nuværende krig mod Irak som ulovlig og i strid med international ret. Deraf følger, at modstand mod den ulovlige besættelse er legitim. Først i dag – efter det danske militære nederlag i Irak og indledningen af tilbagetrækningen – vover Enhedslisten at sige dette. Det betyder imidlertid ikke, at partiet på nogen som helst måde støtter den irakiske modstandskamp. Det har ikke engang søgt at skabe et reelt billede af kræfterne i den brede irakiske modstand, men har hele vejen igennem bagtalt modstandsbevægelsen og ikke mindst Baath-partiet. Kommunistisk Politik bringer her en udtalelse fra Baath-partiet, hovedkraften i den sammensatte irakiske modstandsbevægelse, som giver mere oplysning om den virkelige situation i Irak end samtlige såkaldte krigsmodstandere i det danske folketing vil være med til.

Efter næsten 35 år har verden opdaget, at nationaliseringen af Iraks olie den 1. juni 1972 var den gnist, der antændte en række krige imod Irak, og som var baggrunden for den vigtigste udvikling i Golfen og det arabiske hjemland. Samtidig har det vist sig umuligt at skjule følgende kendsgerning: Invasionen af Irak rettede sig især mod at opnå to essentielle mål, nemlig at genetablere kontrollen over den irakiske olie ved at udslutte nationaliseringen på den ene side og gøre en ende på Baath-partiets panarabiske befrielsespolitik til støtte for det palæstinensiske folk og dets kompromisløse holdning på dette spørgsmål på den anden. Det første mål, altså kontrollen over olien, blev afsløret, da den amerikanske regering med magt ønskede at fremskynde underskrivelsen af olieloven, som ophæver nationaliseringen og giver olien tilbage til de tidligere fordrevne udenlandske olieselskaber. Med denne lov vil Iraks olie blive røvet endnu værre end før nationaliseringen. Loven giver de udenlandske selskaber 80 procent af olieindtægterne, mens Irak, oliens ejer, højst vil få 20 procent. Nu, med denne klare virkelighed in mente, hvem kan så overhovedet betvivle, at olien var den grundlæggende årsag til invasionen af Irak?

Den påtvungne olielov viser, at USA har indrømmet sit nederlag i Irak! Det er også et forsøg på at skrue tiden tilbage. Men USA glemmer, at verden i årtier har gjort fremskridt, og at der er sket fundamentale forandringer i Irak og verden siden nationaliseringen. Araberne har nydt godt af den succesfulde erfaring med at bruge olien til gavn for folket, for en uafhængig udvikling, for styrkelsen af den nationale uafhængighed, for støtten til de arabiske kampe og for hjælpen til brødre og venner. USA's hovedplan med invasionen af Irak var igen at gøre landet til det fremmeste strategiske centrum for USA i regionen og globalt, at gøre Iraks olieindustri til den vigtigste i verden og bruge denne som et hovedredskab for amerikansk overherredømme.

Partiet og dets modstandsbevægelse har imidlertid smadret denne amerikanske plan med deres egen plan, hvis indhold hviler på to hovedhjørneste i en velgennemtænkt strategi for at forhindre besættelsesmagten i at lykkes. Den første har været at forhindre USA i at anvende den irakiske olie til at finansiere dets krig og at afpresse verden ved at have kontrol over olieresourcerne. Den anden har været at forhindre oprettelsen af et marionetstyre, der støttet af et

Nationaliseringen af olien har udløst dagens arabiske eksistenskamp

stærkt apparat skulle bruges som et irakisk skjold, som skulle beskytte USA imod en dræbende udmattelseskrig og hjælpe amerikanerne til at fortsætte krigen og seje.

Så hvad er der sket? Har modstandsbevægelsen lykkedes?

Den nuværende og planlagte modstandskamp har tilintetgjort USA's plan ved at forhindre amerikanerne i kommercielt at udnytte den irakiske olie, ved at forhindre dens eksport og genopbygningen af de olieinstallationer, som USA med vilje har ødelagt! Derfor er olieeksporten – fire år efter invasionen – stadig ikke engang halvdelen af det, der blev eksporteret før invasionen på trods af alle USA's sikkerhedsanstrengelser og planer for at øge eksporten. Denne kendsgerning har tvunget USA ud i en næsten umulig mission: Hvordan skal krigen mod Irak finansieres, når den oprindelige plan var at finansiere den med den irakiske olie? Dette er rent faktisk USA's største fiasko i Irak og dets største problem.

Den irakiske modstandsbevægelse har haft næsten total succes med at tilintetgøre USA's stræben efter at etablere et irakisk skjold med marionethær, marionetpoliti, marionetnationalgarde og marionetsikkerhedsstyrker med det formål at beskytte sig selv imod den patriotiske modstandsbevægelse og give dette skjold de nødvendige menneskelige og materielle ressourcer til at kunne udslutte Irak og dets modstandsbevægelse.

Dette kan iagttages i invasionens fjerde år, hvor dette irakiske skjold har nået sit klimaks med hensyn til svaghed, splittelse og fiasko og nærmere er blevet en byrde for USA end et forsvar. USA er blevet tvunget til direkte at bekæmpe den patriotiske modstandsbevægelse og har herigennem lidt kolossale menneskelige tab, der overstiger tabene i Vietnam, og som er farligere og alvorligere end i Vietnam, selvom USA anvender lejesoldater for at minimere sine egne tab.

Hvad der er sket de sidste måneder, har været afgørende for den amerikan-

ske besættelse. De officielle amerikanske tab er steget i et hidtil uset omfang i løbet af invasionen. Ifølge officielle amerikanske udtalelser har marts, april og maj i år været de dødeligste overhovedet. Dette skyldes modstandsbevægelsen, som i gennemsnit har tilføjet USA 25-35 procent flere tab end i de foregående år, idet tabene ligger mellem 103 og 120 amerikanske soldater hver måned. Dette er et meget skadeligt antal for USA, men hele verden ved, at de reelle amerikanske tab er meget højere.

Hvad betyder dette egentlig? Svækkes modstandskampen? Selvfølgelig ikke! Når USA indrømmer, at dets tab er voksende, så anerkender amerikanerne samtidig, at modstandsbevægelsen rykker frem og marcherer langs den rigtige vej mod befrielsen, og at besættelsesmagten snart vil pakke sammen og forlade Irak. Da USA forstod, at det med sikkerhed ville tabe i Irak, planlagde amerikanerne en ren gangsterplan: At etablere en "lovlig" plyndring ved at påtvinge en olieaftale og reelt siden besættelsens start at røve den irakiske olie for herigennem at fylde sine strategiske reserver. Derudover plyndrer besættelsesmagten marionetter som Talabani, Barzani, Chalabi og andre olien, fordi de har indset, at fremtiden tilhører det irakiske folk og dets væbnede modstandsbevægelse. Det, der i dag foregår i Irak, er det største organiserede og samtidig kaotiske olierøveri i historien, og det sker skandaløst lige foran verdens øjne. Det giver os en idé om den amerikansk ledede besættelsesmagts formidable fiasko i Irak.

Ligesom nationaliseringen af den irakiske olie i 1972 var starten på arabernes afgørende kampe for deres fremtid, vil befrielsen af Irak fra den amerikanske og iranske kolonialisme blive ledsaget

af befrielsen af Iraks olie som en betingelse for at fuldende befrielsens krav. Der findes ingen politisk eller militær befrielse uden økonomisk befrielse! Der findes ingen frihed for folket, hvis det ikke

bestemmer over sin egne økonomiske ressourcer. Besættelsen af Irak har bevist, at det var umuligt at have frihed uden at involvere folket, hele folket, ikke bare i at bestemme landets politiske dagsorden gennem demokrati, men også i forhold til at vælge sit eget økonomiske og sociale system og den måde, hvorpå ressourcerne bruges til samfundets bedste og ikke bare til fordel for en given elite, nogle enkeltpersoner eller små grupper.

Lad os bare sammenligne, hvad besættelsesmagten har opnået og den sociale opbygning, som gennemførtes af Baath-partiet ved at give alle i Irak gratis lægehjælp, gratis uddannelse, gratis eller meget billige ydelser som veje, kommunikation, boliger, mad, sikker-

hed, stabilitet, brændstof osv. På grund af dette blev invasionens mål hurtigt afsløret, afvist og bekæmpet af den alt-overvejende del af irakerne, som huskede, hvordan Irak var før invasionen, og derefter så, hvad der blev af Irak bagefter.

Den irakiske frihedskamp vil åbne porten for den arabiske nations befrielse og frihed og vil omforme regionens landkort i henhold til den arabiske nations strategiske interesser.

Må årsdagen for nationaliseringen af olien blive et yderligere incitament til at styrke den væbnede modstandskamp imod besættelsesmagten og hurtigt uddrive den fra Irak!

Evig ære til nationaliseringens arkitekt, martyren kammerat Saddam Hussein! Længe leve Baath-partiet, som virkelig gjorde sloganet "Arabisk olie for arabere"!

Længe leve den heroiske væbnede irakiske modstandsbevægelse, som tilintetgjorde planen om igen at usurpere Iraks olie!

Evig ære til den arabiske nations martyrer, især i Irak og Palæstina!

Oversat af Carsten Kofoed for Frit Irak Blog fra [The Oil nationalization has sparked today's Arab battle for existence!](#), Al-Moharer, 1. juni 2007.

Note om Baath-partiet

Iraks Baath-parti, hvis officielle og fulde navn er Det Arabiske Socialistiske Baath-parti, var regeringsbærende fra 1968 til 2003 og er i dag, selvom partiet blev forbudt af besættelsesmagten umiddelbart efter besættelsens begyndelse i april 2003, stadig Iraks største politiske parti. Partiet står i kraft af sin størrelse, erfaring og evner i spidsen for den væbnede modstandskamp mod besættelsesmagten og dens lokale irakiske kollaboratører. Det udsendte "[Program for Iraks befrielse og uafhængighed](#)" i oktober 2006.

C.K.

Få bugt med konspirationen imod Palæstina

Af Ali Abunimah

The Electronic Intifada

Yassir Arafat blev offer for en amerikansk-israelsk konspiration med deltagelse af palæstinensiske forrædere.

"Vær sikker på at Yassir Arafat's dage er talte, men lad os gøre det af med ham på vores måde, ikke jeres. Og vær lige såvel sikker på at... løfterne jeg gav overfor præsident Bush, vil jeg give mit liv for at holde."

Disse ord var skrevet af Mohammad Dahlan, Fatahkrigsherre hvis USA- og Israel-støttede styrker på Gazastriben blev jaget på flugt af Hamas sidste måned, som det fremgår af et brev skrevet 13. juli 2003 til den daværende israelske forsvarsminister Shaul Mofaz og offentliggjort på Hamas hjemmeside den 4. juli i år.

Dahlan, der uden held forsøgte at kontrollere Gaza, men alligevel er forblevet seniorrådgiver for de palæstinensiske myndigheders formand Mahmoud Abbas, skitserer sin konspiration om at vælte Arafat, ødelægge de palæstinensiske institutioner og erstatte dem med et Quislingelederskab underordnet Israel. Dahlan skriver om sin frygt for at Arafat vil sammenkalde den palæstinensiske lovgivende forsamling og bede forsamlingen trække mandatet for statsminister Mahmoud Abbas tilbage. Abbas var tidligere i 2003 blevet udnævnt på foranledning af Bushs insistensen for at inddæmme Arafats indflydelse.

Dahlan skrev at *"fuldstændig koordinering og medvirken af alle"* var nødvendig for at forhindre dette. Samt *"udsætte (Arafat) for et pres så at han ikke kan gennemføre dette trin."* Dahlan afslører at *"vi har allerede begyndt forsøgene på at polarisere synspunkterne for mange af parlamentsmedlemmerne ved intimidering og fristelser så de vil være på vores side og ikke på hans (Arafats)"*

Dahlan slutter sit brev til Mofaz med ordene, *"der er kun tilbage for mig at overbringe min taknemmelighed overfor Dem og premierministeren (Ariel Sharon) for jeres fortsatte tillid til os, og al respekt til Dem."*

Dette brev er et lille men levende bevis, der kan føjes til det eksisterende bjerg, på den konspiration, hvormed Abbas lederskab er involveret. I måneden efter Abbas udnævnelse af en Vichy-agtig

Det forstærkede tjekpoint ved Qalandiya (Ramallah Ghetto) som man skal igennem for at komme til Al-Ram Ghetto. Osplitning på samme måde som apartheid-Sydafrika forsøgte at etablere et dække af "uafhængige sorte homelands".

"nødregering" ledt af Salam Fayad har historiske Fatah ledere så som Farouq Qaddumi og Hani al-Hassan signaleret deres opposition til Abbas aktioner, og især taget afstand fra hans ordre om at palæstinensiske modstandskæmpere skal lade sig afvæbne medens israelsk besættelse fortsætter uantastet.

Dette understreger at den palæstinensiske splittelse i dag ikke går imellem Hamas og Fatah, eller mellem "ekstre-

mister" og "moderate" eller "islamister" og "sekulære", men mellem den minoritet som har kastet deres lod sammen med fjenden som kollaboratører på den ene side og dem der fastholder retten og pligten til at udøve modstand på den anden.

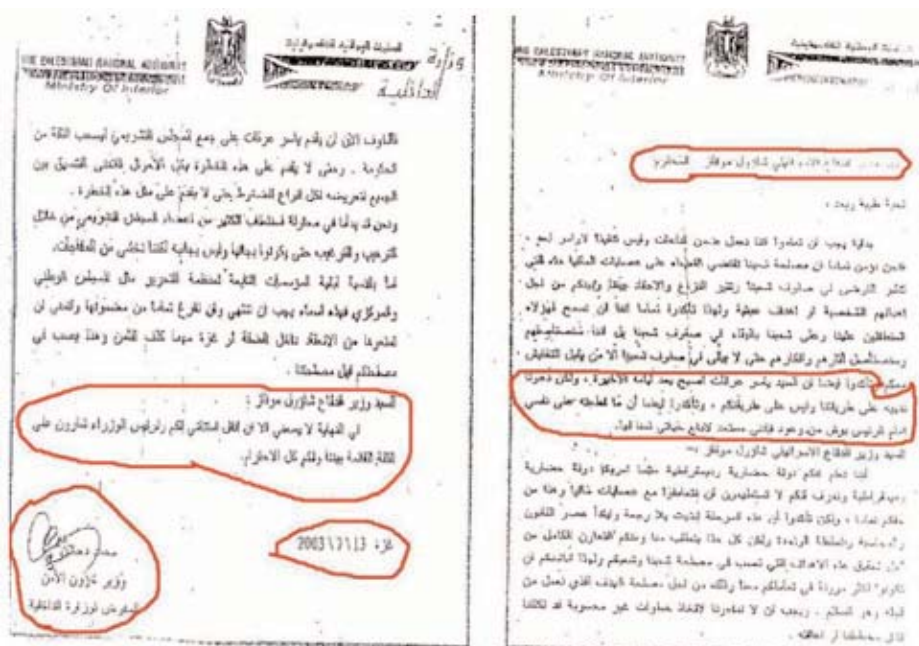
Israelske ledere er i det mindste krystalklare om, hvad de forventer af deres palæstinensiske tjenere. Ephraim Sneh, indtil for nylig deputeret og forsvarsminister, udtrykker det israelske establishments fælles syn:

"Den mest presserende og allervigtigste mission for Israel lige nu er at forhindre en Hamas-magtovertagelse på Vestbredden. Det er muligt at gøre dette ved at svække Hamas ved synlig diplomatisk fremgang, ved at hjælpe den effektive og succesfulde palæstinensiske statsminister Salam Fayads regering og skabe betingelser for den totale fiasko for Hamas regimet på Gaza striben"

(*"How to stop Hamas"*, Haaretz, 17. juli 2007)

Sneh gør det klart at *"for at sejre er militærkampagner og arrestationer ikke nok— det er bydende nødvendigt at påføre (Hamas) offentlige politiske nederlag ved hjælp af et andet palæstinensisk element."* Dette element er Fatah.

Sneh opregner et antal forholdsregler beregnet på at opnå dette. Herunder at ansætte flere palæstinensere som lavt lønnede arbejdere i den israelske økonomi, løslade Fatah-fanger og give palæstinenserne de afgiftspenge tilbage der er stjålet af Israel - men siger absolut intet om at standse opførelsen af israelske kolonier kun for jøder, afslutte den militære besættelse og afskaffe racistiske love og praksis. Med karakteristisk vaghed tilføjer han kun at *"det er nødvendigt at indgå i diskussion med den palæstinensiske præsident om principperne for en permanent statusaftale."* Fjorten år efter Oslo, er det ikke let at overbevise mange skeptikere.

Mohammed Dahlan's brev 13. juli 2003 til den daværende israelske forsvarsminister

Siden Osloaftalerne blev undertegnet, har Israel gjort alt hvad de kan for at underminere udsigten til en palæstinensisk statsdannelse ved konstant at ydmyge den palæstinensiske myndighed. Hvad ligger der bag Israels beslutning om at afstive Abbas quislinge lederskab? Hvorfor ikke blot lade det alt sammen kollapse og erklære sejr?

Israelske ledere ved at tilslutningen til en etnisk "jødisk stat" afhænger af at holde det faktum skjult at jøder ikke længere udgør majoriteten af befolkningen i den israelske stat, Vestbredden og Gazastriben... territorier kontrolleret af den israelske stat. Israel behøver det figenblad palæstinensisk overhøjhed udgør til at holde millioner af palæstinensere ude af regnskabet, på samme måde som apartheid-Sydafrika forsøgte at etablere et dække af "uafhængige sorte homelands" – Bantustans - for at forlænge hvidt herredømme og give det et skær af legitimitet. Hvis de palæstinensiske myndigheder kollapse, vil Fatah, der ikke har nogen folkelig base, kollapse sammen med det.

For Hamas vedkommende står de ved en korsvej. De kan overleve de palæstinensiske myndigheders kollaps, men hvad vil der komme bagefter? De vok-

sede frem af en del af det palæstinensiske samfund—fattige og religiøst mobiliserede masser, men nyder langt bredere støtte for deres modstand imod Israel fra palæstinensere gjort forældreløse af deres vendekåbeledere og sultne efter et principfast alternativ. Hamas har valget mellem at formulere en dagsorden der kan leve op til det palæstinensiske samfunds stræben i al dens mangfoldighed eller gå i de fælder som er blevet sat for dem.

Hamas ledere har udarbejdet eksemplariske udtalelser stemt for pluralisme, ægte demokrati, og retssikkerhed og var med rette stolte af løsladelsen af BBC-journalist Alan Johnston. Men de må bedømmes på deres handlinger, og der er nedslående tegn. Det Palæstinensiske Center For Menneskerettigheder PCHR har rapporteret om adskillige tilfælde af ydmygelse, kidnapning og tortur begået af medlemmer af Hamas's Executive Force, og om en fanges død efter anholdelse af Hamas militære gren.

Det er sandt, at disse hændelser ikke sker i et vakuum. Israel og dets Fatah-allierede fortsætter med at udføre langt mere udbredt mord, tortur og kidnapning rettet imod Hamas medlemmer, og det er en overlevelseskamp Hamas udkæmper. Men Hamas opnåede legiti-

mitet ved at love at sætte en stopper for de israelsk opbakkede Fatah militers uhyggelige praksis. De må holde dette løfte eller se deres hårdt tilkæmpede støtte forsvinde. Samtidig må de begynde at udforme en vision for fremtiden som tager den realitet i betragtning at 11 millioner israelske jøder og palæstinensere lever i et lille land. Vi ved hvad Hamas er imod, men ingen er klar over hvad de er for.

Hamas står på nippet til at acceptere en to-statsløsning netop som realiteten er begyndt at dæmre selv for de mest stålsatte deltagere i Oslo-fredsprocesindustrien, at to-statsløsningen, som var nødvendig for at redde Israel som en enklave med jødiske privilegier, er ved at glide dem af hænde. Mens en to-statsløsning "er ved at blive mindre sandsynlig", observerer Aaron David Miller, en veteran efter 25 år i Udenrigsministeriet og senior embedsmand ved Camp David topmødet i 2000, "tales der mere blandt palæstinenserne om en en-statsløsning — som selvfølgelig slet ikke er nogen løsning, og som ville betyde enden på Israel som en jødisk stat."

("Is peace out of reach?", The Los Angeles Times, 15. juli 2007).

Haaretz' columnist Danny Rubenstein forudser at "før eller senere vil Hamas tabe dets krig mod Israel. Men det betyder (ikke) at der da vil være en tilbagevenden til dagene med Oslo og to-statsvisionen." Han frygter snarere at "der vil være stadig stærkere krav fra palæstinensiske arabere, som udgør næsten halvdelen af indbyggerne i dette land, som vil sige: Under de nuværende betingelser kan vi ikke etablere vores egen stat, og tilbage bliver for os at kræve borgerrettigheder i det land der er vores fædreland. De vil tage sloganer fra de arabere som er israelske statsborgere til sig, der kræver lighed og definering af Israel som en stat for alle dets indbyggere"

("Nothing to sell the Palestinians", 16. juli 2007).

Således kan vi se, at Abbas nu er Israels sidste og bedste håb i kampen imod demokrati. Sådan en patetisk koalition kan ikke stå i vejen for befrielse.

EU-domstol underkender ministerråd:

Sison og Al Aqsa uberettiget terrorstemplet

José Maria Sison (f. 1939)

EU's næsthøjeste retsinstans har med en afgørelse den 11. juli 2007 fastslået, at det var en fejl, da EU's ministerråd beordrede den filippinske kommunistleder José Maria Sisons og det hollandske Al-Aqsas økonomiske midler indefrosset. Dermed gav domstolen de to parter ret i deres klage og underkendte ministerrådet, EU's øverste politiske organ.

José Maria Sison har boet i Holland siden 1987. Som ung professor stiftede han den revolutionære Patriotisk Ungdom i 1964, og stod i 1968 i spidsen for

genstiftelsen af Filippinernes Kommunistiske Parti på grundlag af 'marxismen-leninismen-Mao Zedong-tænkningen', til hvis formand han blev valgt. Fra 1969 begyndte Den Nye Folkehær (New People's Army) sine aktioner mod det korrupte Marcos-regime. I dag fortsættes dets aktioner mod det nuværende amerikansk-støttede regime.

Sison blev fængslet under undtagelsestilstanden og var i en enecelle lænket til sin seng under Marcos-diktaturet. Han blev løsladt af Corazón Aquino-regeringen af hensyn til 'national forsoning', men gik i eksil i Holland i 1987, hvor han søgte om asyl året efter, da hans filippinske pas blev inddraget af Aquino-regeringen. Men han har aldrig fået tilkendt asyl.

José Maria Sison blev opført på USA's og EU's terrorlister efter 11. september 2001 – på EU-listen efter enstemmig ministerrådsbeslutning, som er blevet fornyet lige siden trods omfattende politiske og juridiske protester.

Det hollandske Al-Aqsa er en organisation, dannet på basis af hollandsk lov, der har indsamlet økonomiske midler til humanitært hjælpearbejde til Palæstina.

Siden 2003 er disse midler blevet tilbageholdt, fordi de angiveligt gik til organisationer, som støttede terror, specielt Hamas – nu det lovligt valgte palæstinensiske regeringsparti.

Sison og hollandsk Al-Aqsa har ført en fælles sag mod denne beslutning ved den europæiske domstol, der nu altså har givet dem ret i, at deres rettigheder er blevet krænkede ved EU-kommissionens direktiver.

Den naturlige konsekvens af kendelsen ville være at fjerne både Sison og Al-Aqsa fra terrorlisten og frigive og erstatte deres indefrosne midler.

Sidste år underkendte den samme domstol ministerrådet for at anbringe den iranske gruppe Folkets Mujahedin på EU's terrorliste.

Dette har imidlertid ikke ført til en sletning.

Alligevel er kendelsen en betydelig juridisk sejr i kampen mod den forskelsløse og vilkårlige 'krig mod terror', som USA og EU-landene indledte i slutningen af 2001, der med skumle politiske formål anbringer nationale befrielsesbevægelser og humanitære organisationer på linje med terrorister.

Iran: Fagforeningsaktivisten Mahmoud Salehis liv er i fare!

Irans kriminelle regime fortsætter angrebne på fagforeningsaktivister, kvinder og studenter. Den islamiske Republik kæmper for at bevare magten ved at fængsle dens modstandere, med despoti og blodsudgydelser. I de sidste par uger er mange studenter blevet arresteret i kampen for rettigheder og holdes fængslet i den islamiske republiks mørke fangehuler. Det middelalderlige regime bruger i udstrakt grad fysisk og psykologisk tortur i fængslerne.

Mahmoud Salehi har været fængslet i mere end tre måneder for at organisere en 1. maj demonstration i byen Saqez (i den kurdiske provins) i 2004. Mahmoud Salehi er en kendt fagforeningsaktivist, der har forsvaret arbejds-

rets rettigheder og retten til at organisere sig i uafhængige fagforeninger. Han er medlem af Bageriarbejdernes forbund i byen Saqez.

Salehi bliver holdt fangen under hårde fysiske forhold. Ifølge bekræftede rapporter er han blevet overført til et hospital med nyre-problemer. Han har fået at vide, at han vil blive returneret til fængslet i løbet af få dage. Salehi mistede sin ene nyre under et tidligere fængselsophold. Denne fagforeningsaktivists liv er i fare!

For at skræmme faglige aktivister og for at skabe en atmosfære af frygt har myndighederne i Iran besluttet at eliminere flere faglige aktivister, studenter og kvinder. Den islamiske Republik

håber derved at standse den progressive og revolutionære bevægelse i de iranske masser.

Kampagnen for løsladelse af Mahmoud Salehi har vundet opbakning. Progressive organisationer fra mange lande har støttet kampen mod Den islamiske Republiks behandling af fagforeningsaktivister og kræver, at Mahmoud Salehis bliver sat fri.

Vores parti mener at undertrykkelsen af arbejdere og hårdarbejdende i Iran tjener imperialismens og verdensreaktionens interesser.

Vi fordømmer på det stærkeste det iranske regimes undertrykkende handlinger.

Irans Arbejderparti (Toufan)

www.toufan.org

Pakistan under generaler og amerikansk imperialisme

Et interview med Tufail Abbas fra Pakistan Mazdoor Mahaaz

Tufail Abbas, formand for Pakistan Mazdoor Mahaaz (Pakistans Arbejderfront) isog redaktør af det månedlige tidsskrift på urdu Awami Manshoor er en af de legendariske kommunister i Pakistan. I alle faser af kampen mod imperialisme, feudalisme og militæret har han været med til at udstikke kursen for de pakistanske revolutionæres aktioner, hvad der har ført til fængsling og tortur af ham under forskellige regimer. Kredsen omkring Tufail stod i forreste række i kampen mod den sovjetiske og kinesiske revisionisme.

Dette interview er en forkortet og af Kommunistisk Politik bearbejdet udgave af to længere interviews, der blev offentliggjort i det indiske marxistisk-leninistiske tidsskrift Revolutionary Democracy i 2005 og 2007.

RD: Hvordan vurderer du den nuværende situation i Pakistan? Hvad er general Musharrafs rolle og hvad er hans mål?

AT: Tufail Abbas: Pakistan blev dannet i 1947, og dets nuværende politiske situation er en fortsættelse politikken for dette subkontinent siden da. Ingen grundlæggende forandringer har fundet sted siden dengang, og der er ingen sandsynlighed for grundlæggende forandringer i den nære fremtid. Dette land lever endnu ikke op til at kunne karakteriseres som et ægte demokrati, eller blot som et parlamentarisk demokrati. Den dybt rodfæstede feudalisme, stammesystemet og udbytterklasserne, som er fuldstændig i lommen på impe-

Venstrefløjen på gaden i Pakistan

rialistiske kræfter, gør, at der under disse omstændigheder ikke engang kan være tale om, at et kapitalistisk samfund – for slet ikke at tale om et ægte demokrati – kan udvikle sig.

Faktisk blev landet skabt efter imperialistmagternes ønsker på baggrund af svækkelsen af den britiske imperialisme efter 2. verdenskrig.

Siden 1953 har den amerikanske imperialisme haft kontrollen med landet i kraft af diverse pagter og militæraftaler, som de herskende klasser indgik. Udbytterklasserne her er ikke så stærke som i Indien, så hæren, der tidligere beskyttede den britiske imperialisme, har både skulle tage vare på udbytterklasserne og imperialismens politik i regionen.

Udbytterklasserne har opført et skuespil under navn af demokrati, men det har aldrig holdt længe, så udbytterklasserne tilkalder hæren for at frelse dem, og hæren er hver gang længe forblevet ved magten for at redde udbyttersystemet.

De forskellige kliker er kun forblevet ved magten så længe, de har handlet til fordel for den amerikanske imperialisme og dens politik. Hvis nogen har forsøgt at handle imod USA's interesser, er de enten blevet tvunget til at træde tilbage eller er fjernet fra scenen i unåde, eller er tilmed blevet dræbt eller er slået ihjel ved 'ulykker'.

General Musharraf, som sagde at han blev tvunget til at tage regeringsmagten af den tidligere premierminister Nawaz Shahrif har ændret forfatningen, så han kan forblive som uniformeret statsoverhoved i første omgang til 2007, men det ser ud som om han planlægger at blive indtil 2020 – med den amerikanske imperialismes velsignelse.

Hvad hans politik angår, så arbejder han for at bevare det feudalt-kapitalistiske samfund intakt, i den amerikanske imperialismes interesse, og for at kunne bevare magten.

RD: Fortæl os om Mazdoor Mahaz og fagbevægelsen. Kan den bidrage til opbygningen af en kommunistisk fagbevægelse?

AT: Pakistan Mazdoor Mahaaz er ikke en fagbevægelse; det er reelt et arbejder- og bondeparti, som arbejder på grundlag af en revolutionær ideologi. Det er et centralt organiseret parti, som arbejder i alle fire provinser under provinsledelser. Det ville være ret præcist, hvis jeg beskrev det som et parti, der meget ligner EMEP, det tyrkiske arbejderparti. Under ledelse af arbejderklassen og ved at forene bønderne og alle patriotiske elementer for at fremkalde en grundlæggende og revolutionær forandring ved at vælte de feudale og imperialistiske kræfter, hvad

der kun er muligt ved at arbejde på grundlag af en revolutionær ideologi og taktik, og således opbygge en revolutionær bevægelse, der kan bringe revolutionen til Pakistan.

RD: Hvad er virkningen af den imperialistiske globalisering på økonomien og arbejderbevægelsen?

AT: FN's (tidligere) generalsekretær Kofi Annan siger, at 'det at argumentere mod globaliseringen svarer til at sætte sig op mod loven om tyngdekraften'. Nogle accepterer den som uundgåelig, og for nogle betyder den en øget gensidig sammenhæng af verdens problemer, løsninger og ressourcer. Globale udviklinger flytter jorden under vores fødder. De sociale, teknologiske og miljømæssige udviklinger vil være store udfordringer for erhvervslederne i de næste 30 år. Som en kritiker af globaliseringen siger: 'I den hurtigt omskiftelige globale økonomi, vil kun nationer, virksomheder og arbejdere, som er fleksible, kunne overleve, og de mest tilpasningsvillige vil trives. Internationale stridigheder og konflikter, og tendensen til udtømmning af ressourcerne, er nogle af det 21. århundredes største udfordringer'.

Et hurtigt overblik over globaliseringens konsekvenser viser os, at af de hundrede største økonomiske enheder i verden, er de 51 verdensomspændende virksomheder og 49 er lande. En sammenligning af virksomhedernes indtægter med nationalprodukterne (GNP) viser følgende:

- General Motors er rigere end Danmark
- Wal-Mart er mere velhavende end Saudiarabien
- IBM rangerer højere end Singapore og Irland
- Sony distancere sig fra Pakistan

Globalisering (efter vestlig model) har sammen med en liberaliseret handelspolitik og politik for udlandsinvesteringer skabt bekymrende udfordringer for både de fysiske og kulturelle miljøer i traditionelt fattige lande som Indien, Kina og Pakistan. I dag står menneskeheden over for det største angreb fra reaktionens side i dens historie. Dette angreb finder sted samtidig under betegnelsen Den nye Verdensorden, eller undertiden som globalisering,

markedsøkonomi eller neoliberalisme. De internationale kapitalkræfter angriber de lande, som forsøger at begrænse den internationale kapitalers cirkulation eller som ikke er enige i fuldstændig at adoptere markedssystemet. Så bliver der taget en række forholdsregler imod dem.

Andre mål for de internationale kapitalkræfter er de antiimperialistiske,

General Musharraf

progressive og demokratiske kræfter i de forskellige lande. De folk, som kæmper for uafhængighed og demokrati, og for de værdier, der skabes i denne kamp, er også under angreb. Disse reaktionære kræfter gennemføres også angreb mod socialismens sande forsvarere, og mod arbejderklassens selvstændige klasseorganisationer. Anti-globaliserings- og anti-imperialistiske aktioner udvikler sig over hele verden, og vi har set protester med milliontallig tilslutning. Disse aktioner bliver stadig mere intense, mere massive og mere udbredte, imod de politikker, som er skabt for at få landenes økonomi til at kollapse i den internationale kapitalers og monopolernes interesse. De udbredte og massive protester, der finder sted, er af stor betydning, fordi de er imod globalisering og Den nye Verdensorden.

RD: Hvordan vurderer du den nuværende kommunistiske politik og venstrefløjen i Pakistan?

AT: Da det nuværende Pakistan blev skabt fandtes der ingen industri i regionen, så da der ikke fandtes nogen arbejderklasse, var der heller ikke tale om, at hverken det kommunistiske parti eller

en venstrepolitik kunne udgøre nogen kraft.

Opdelingen af landet var grundlæggende set uvidenskabelig. Ved at sætte lighedstegn mellem religion og nationsbegrebet skabte man 'teorien om to nationer' (*Indien og Pakistan, KP*). Da landet blev delt på basis af religion, var hindu-flertallet uvillig til at opgive deres landområder. Hinduer og muslimer, som havde levet sammen, og kæmpet sammen i uafhængighedskrigen, stod nu imod hinanden. Det første til store blodsudgydelser og tab af menneskeliv.

Der var ingen progressive bevægelse i denne del af regionen, som følge af landets opdeling emigrerede de progressive hinduer og sikh'er til Indien. Muslimer, som var kommunister, kom fra Indien for at danne det kommunistiske partis centralkomité i en sådan grad, at selv partiets generalsekretær kom fra Indien. Det kommunistiske parti antog en højreoppruntistisk holdning ved at acceptere landets deling og indtog en halehængs-holdning til Den Muslimske Liga. Den eventyrpolitik, som førte til sagen om Rawalpindi-sammensværgelsen, betød, at det kommunistiske parti efterfølgende tabte sin værdi og faktisk ophørte med at eksistere. Generalsekretæren forlod Pakistan for at tage til Indien efter at have overlevet fængsling i fire år og andre centralkomité-medlemmer forlod landet. De tilbageblevne tog stillinger, fandt jobs eller startede deres egen lille forretning.

Med gennemførelsen af forbuddet mod det kommunistiske parti i 1954 blev der gennemført fængslinger *en bloc*. Da de kommunister, som var kommet fra Indien, blev løsladt, tog hovedparten af dem tilbage til Indien, mens nogle få af de øvrige slog sig ned i England eller andre steder i udlandet. Det er let at forestille sig partiets skæbne og venstrefløjens politik i den situation!

Men historien holder ikke op med at blive skabt, og bestræbelserne for at skabe et virkeligt revolutionært parti er fortsat. Men det kan ikke benægtes, at sovjetisk revisionisme, reformismen i Kina og den såkaldte revolution i Afghanistan har slået alle anstrengelser for at rejse og styrke arbejderbevægelsen til jorden.

Senere, da der blev etableret nogen industri, blev der ansat arbejdere fra Indien og de anvendte samme taktik med politiske arbejdsnedlæggelser og strejker som i Indien. Den industrielle udvikling led skade. Forskellige regeringer angreb undertiden de fagorganiserede arbejdere og venstrekræfterne og tvang dem med arrestationer til at forlade bevægelsen. Efterfølgende antog nogle af venstrekræfterne NGO-politikker, hvad der resulterede i ødelæggelse af fagbevægelsen og af venstrepolitikken.

Men til trods for et sådant genstridigt og lidet opmuntrende miljø og negative omstændigheder, fastholder kernen i fagbevægelsen og den pakistanske venstrefløj en rigtig linje og en rigtig taktik for den revolutionære bevægelses udvikling og fremskridt.

RD: Hvordan ser du på Sovjetunionens, Kina og Albaniens politik efter Stalins død?

AT: Under min fængsling i 1954 fik jeg lejlighed til at læse tidsskriftet 'For varig fred og folkedemokrati', som blev udgivet i Bukarest, og som jeg på en eller anden måde fik sammen med mine ting og læsemateriale hjemmefra. Den vigtigste historie i det nummer var, at Stalins grav var blevet flyttet. Jeg fortalte mine kammerater i fængslet, at når dette kunne ske, så ville Lenins grav også en dag blive gravet op – og det var hvad der skete efter Stalins død. Sovjetunionens Kommunistiske Parti antog en revisionistisk linje, og denne politik resulterede i USSR's opløsning. I dag er det tidligere Sovjetunionen fuldstændig overtaget af kapitalistisk markedsøkonomi. Kina fortsatte imidlertid efter Stalins død i en vis udstrækning med en revolutionær ideologi under Mao Zedong, og modsatte sig derfor både russisk revisionisme og amerikansk imperialisme. Senere skiftede Kina, efter grænsestriden med Rusland, over til en pro-amerikansk linje, og gradvist gik det også over til markedsøkonomi og er nu i vid udstrækning USA's allierede.

Her vil jeg tilføje, at jeg i 1966 blev inviteret af Kinas Kommunistiske Parti til at fejre kulturrevolutionen den 1. oktober 1966. Det gav anledning til tre kraftige reservationer, som jeg drøftede dér:

For det første mente vi med hensyn til 'den tredje verden', at dette slogan er uvidenskabeligt, fordi vi mener, at der kun eksisterer to verdener. Parolen om

*Anti Bush demonstration i Pakistan
brænder det amerikanske flag*

den tredje verden skulle være en substitut for Titos 'alliancefri bevægelse', som dækkede over det samme. Jeg fandt ikke deres svar tilfredsstillende.

Det andet var deres politik med at anerkende enhver regering, som kom til magten i Pakistan, uanset om det var et militærdiktatur eller en såkaldt demokratisk valgt regering, og de opretholdt gode forbindelser med alle regeringerne.

Det tredje var Mao-kulten, selv om vi også havde en meget positiv opfattelse af kammerat Mao I Zedongs rolle.

I 1978 blev jeg igen inviteret til at besøge Kina, men da var kammerat Mao Zedong død og Hua Kuo-feng

havde efterfulgt ham som statsoverhoved. Han havde draget på besøg hos shahen af Iran og havde også besøgt Tito, så Kina havde også antaget en revisionistisk politik, så jeg besluttede mig for ikke at besøge landet.

I mellemtiden var jeg kommet i kontakt med kammerat William Ash (*amerikansk marxist og forfatter, KP*) og diskuterede hele den internationale situation med ham. Han var på nogle punkter enig med mig, og på de punkter, hvor han var uenig, anbefalede han mig at læse kammerat Enver Hoxhas bøger, og især hans bog 'Betragtninger over Kina'. Jeg læste så alle Enver Hoxhas bøger og fandt, at jeg var fuldstændig enig i hans synspunkter, og denne linje antog vi for vores arbejde.

RD: Det vurderes almindeligvis at general Musharraf kan fortsætte ved magten i en længere periode på grund af den støtten udefra, fra USA, som forlanger hans regionale samarbejde ...

TA: Religion dannede basis for det feudale stammesystem lige fra begyndelsen. Pakistan er blevet regeret af alliancen mellem de feudale og militæret, og dette er fortsat helt frem til i dag. De mellemliggende korte spand med en demokratisk proces og styre i landet skyldtes militære beslutninger.

Præsident Musharraf siger, at han ikke kommer fra den feudale klasse, men at han er blevet Pakistans præsident i kraft af Allahs nåde og ved rent held. Vi konstaterer, at tidligere statsoverhoveder som Suhrawardy, Ghulam Muhammad, Sikandar Mirza, Ayub Khan og Zia Ul Haq ikke tilhørte den feudale klasse, men alle ved, hvordan de kom til at stå i spidsen for landet. Så præsident Musharrafs overtagelse af magten er ligeledes et resultat af alliancen mellem militæret, de feudale og mullaherne, med den amerikanske imperialismes velsignelse, hvis interesser er bedst tjent med en sådan alliance.

Som vi ved kan ingen komme til magten uden den amerikanske imperialismes samtykke, så alle andre politiske

partier, som vil have del i magten, vil have brug for amerikansk hjælp, som det før er set.

Der kan reelt ikke være tale om et virkeligt demokratisk system med et sådant eksisterende feudalt stammesystem i et land, hvor selv såkaldt parlamentarisk demokrati, som er det kapitalistiske samfunds afkom, stadig er langt væk.

Om end kun på overfladen, så er der næppe nogen akut trussel mod hans regime (*interviewet er fra foråret 2007, KP*). For øjeblikket har Musharraf tilstrækkelig international moralsk og politisk støtte til sit regime, og der forventes endnu mere. Musharraf må først og fremmest fokusere på at få den amerikanske præsident til at acceptere dette hybridsystem af en regering, baseret på alleancen mellem de feudale, militæret og mullah'erne, som en legitim demokratisk 'undtagelse'. Opbakningen fra den amerikanske præsident er afgørende for at få Musharraf igennem valget i 2007 (*som han lægger op til af aflyse/udsætte, KP*) med både hans system og uniform intakt. Og vi tror, at der her findes en fordelagtig militær studehandel, for ham og for Mr. Bush, som har et desperat behov for al den støtte han kan få i den situation, han står i.

Jeg gentager, at kun en lang og vedholdende kamp, ledt af folk fra arbejderklassen, af bønder og patriotiske kræfter, som kan rejse sig sammen med den internationale revolutionære bevægelse og kæmpe i fællesskab mod udbytterklasserne, kan udvirke en grundlæggende forandring i landet.

RD: Ligesom Indien er Pakistan en multinational stat. Hvordan forholder Mazdoor Mahaz sig til det nationale spørgsmål i dag?

TA: Der er ingen tvivl om, at Pakistan ligesom Indien er en multinational stat, men der er stadigvæk en grundlæggende forskel mellem dem, idet de undertrykte nationaliteter i Pakistan beherskes af de feudale og stammekræfterne, med militærets og mullah'

ernes hjælp, mens der i Indien eksisterer et måske såkaldt parlamentarisk system, domineret af kapitalistklassen.

Pakistan er ét land, og Punjab, NWFP, Sindh og Baluchistan er provinser, hvor folk fra forskellige nationaliteter lever sammen og også adskilt. De

Antikrigsprotest Lahore, Pakistan

undertrykte arbejdende menneskers lod er mere eller mindre den samme i alle provinserne. Der er en forskel mellem nationen og nationaliteterne, og udbytningsmåden af de arbejdende i provinserne er også forskellig.

Hovedårsagen til udbytningen i provinsen er det fremherskende feudale stammesystem, som opretholdes af de respektive udbytterklasser ved at skyde skylden på den større provins, mens de selv intet har gjort for at forbedre situationen for de fattige arbejdende masser i deres provins. Mens udbytningen er forskellig i de forskellige provinser, kan den kendsgerning ikke benægtes, at hver provins' herskerklasse deler magten sammen, både centralt og i provinserne, i det feudalt dominerede parlament og i de respektive provinsforsam-

linger.

Hvad angår de problemer Pakistan står over for med Kashmir, provinsen Sindh, Pakhtunwa (Taliban) og Baluchistan, så er de ikke nye. De har eksisteret siden Pakistans dannelse på grund af dens unaturlige og proimperialistiske udformning på basis af religion og p.g.a. den feudale og klanmæssige dominans på den politiske scene. Dette politiske scenario forstærkes yderligere, fordi de ikke har nogen demokratisk bevægelse eller arbejderbevægelse. Hvad angår Kashmir må Indien bære det største ansvar for situationen, fordi man først anerkendte FN-resolutionen herom, og derpå løb fra den.

Taliban var et resultat af Sovjetunionen i Afghanistan. Under indflydelse af amerikansk imperialisme og med den pakistanske præsident Zia Ul Haq's bifald, kom der muhajediner fra hele verden for at bekæmpe de sovjetiske styrker. Efter Sovjets fordrielse fra Afghanistan og dets opløsning, forblev Taliban-faktoren intakt i Pakistan og Afghanistan. Nu efter begivenhederne 11. september 2001 angreb USA Afghanistan for at fange Osama bin Laden og Mullah Omar og tvang under trusler Pakistan til at spille rollen som frontlinjestat i 'krigen mod terror'.

RD: Pakistan Mazdoor Mahaz har i de senere år studeret materialerne fra Den Internationale Konferencen af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer. Hvad betyder disse erfaringer for vores subkontinent?

TA: På den internationale front har sovjetrevisionisternes eventyrpolitik (*især i Afghanistan, KP*) haft negative følger for den revolutionære bevægelse i hele verden og de antirevisionistiske stemninger er blevet stærkere. Der kommer nu to linjer meget klart og fremtrædende til udtryk – den revolutionære og den revisionistiske.

Under disse objektive forhold er det

af stor betydning, at kommunisterne organiserer deres medlemmer på grundlag af den videnskabelige teori. De kommunistiske partier verden over må bevæge sig på videnskabeligt grundlag og arbejde sammen med arbejderklassen og den antiimperialistiske demokratiske bevægelse, for at konsolidere den revolutionære bevægelse internationalt, og for at bekæmpe det imperialistiske angreb, som anføres af den amerikanske imperialisme, og den revisionistiske strømning, over hele verden.

Pakistan Mazdoor Mahaz baserer sig på den videnskabelige teori fra sin start og har fastholdt sin kamp baseret på klasselinjen. I de senere år har vi i kraft af to meget informative politiske tidsskrifter 'Revolutionary Democracy' og 'Unity and Struggle' været i stand til at få et bedre indblik i den internationale revolutionære tilstand, og på baggrund af dette kan vi forstå, at Pakistan Mazdoor Mahaz's politiske linje er meget lig det Kommunistiske Parti i Ecuador (*Marxister-Leninister, KP*) og det tyrkiske EMEP. Men vi har ikke haft nogen kontakt med disse partier. (...)

En materialistisk undersøgelse af den nuværende verdenskrise og af den almene krises faktorer vil bevise, at der ikke er anden løsning for de folkelige masser, som lever under dette inhumane, kriminelle og irrationelle system – kapitalisme og imperialisme.

En sådan undersøgelse af de økonomiske realiteter i verden i dag er nødvendig for at afvise de skønmalende løgner om kapitalismen om, at det er det 'eneste grundlæggende system' – det eneste, som udvikler produktivkræfterne – og løgnene om, at det frie marked skaber udvikling.

At påvise imperialismens uløselige økonomiske modsætninger, vil bevise, at den eneste mulige vej for menneskeheden for at undslippe dette kriminelle system er en lang kamp på verdensskala, hvor under socialistiske revolutionære i de kapitalistiske lande og antiimperialistiske revolutionære i de beherskede lande vil knuse verdensimperialismen og reorganisere verdensøkonomien på socialistisk basis, på basis af internationalt samarbejde og lighed.

Sommerlejr mod fascisme og imperialisme

D. 28. juli til d. 3. august løber årets fedeste sommeraktivitet af stablen.

I en lille uge samler vi antifascister og anti-imperialister fra hele landet til debat om fremtidens Danmark. Vi vil stoppe krigene som Danmark deltager i, sætte en kæp i hjulet på terrorlove og politivold. Vi vil have fristeder og fremtidsperspektiver - fred og frihed.

Vi er trætte af reklamer hvor kvinder degraderes til kødstykker, vi har fået nok af medier der ukritisk spyer Fogs og Bushs løgner i hovedet på os. Vi vil have kulturen tilbage.

Igennem ugen vil vi debattere, aktivere og organisere os frem til hvordan vi styrker bevægelsen og kampen for at tage Danmark tilbage.

Hver dag vil bestå af en sublim blanding af debat, diskussion og aktion.

Der vil både være store fællesdebatter, mindre workshops og kreative politiske aktiviteter.

Den bedste måde at nærme sig friheden på er ved at kæmpe for den. Men kun ved at kæmpe sammen kan vi vinde den!

Program

Lørdag Den bedste måde at nærme sig friheden på er at kæmpe for den.

Indskrivning. Velkommen

Debat: Rundt om i verden slutter flere og flere sig til kampen for fred og frihed. Fest.

Søndag Når uret bliver ret bliver modstand til pligt

Et efter et angribes og elimineres vores fristeder og åndehuller.

Protester mødes med terrorlov, tåregas og knipler.

Aktivister fra ungdomshuskampen fortæller deres personlige beretninger.

Det internationale klassepoliti forbereder sig på kommende uroligheder.

Mandag Vi giver aldrig op vi kæmper for at sejre

Fra alle sider angribes livet og kulturen af profithungrende mediegianter.

Kvindens kroppe bliver til salgsobjekter, racisme og fremmedhad køres frem.

Hvordan vi tager kulturen tilbage!

Debat:

Workshops i gadeteater, layout, litteratur og billedkunst

Tirsdag Ord uden handling er uden betydning

Udflugts og aktionsdag

Sammen tager vi midtsjælland tilbage.

Debat: Aktionsformer - Civil ulydighed, brosten eller bannerdrop.

Onsdag Krig mod Krigen

Danmark er i krig.

I krig mod uskyldige.

I krig for profit.

Fred mellem folkeslag, krig mellem klasser.

Debat Imperialismespil - Mærk hvordan storkapitalen tænker.

Torsdag Socialismen er fremtiden

En anden verden er nødvendig. Ikke mere udbytning ikke mere undertrykkelse.

I latinamerika er der i de sidste år samlet mange revolutionære erfaringer.

Debat:

Situationen i Mexico, Ecuador og Venezuela.

Debat om vejen til socialismen. Revolutionens problemer i Europa.

AFSLUTNINGSS FESTAFTEN

Info på www.dku99.dk - dku@dku99.dk eller kontakt DKU: c/o Aktive Modstandsfolk, Nygårdsvej 52, 2100 København Ø - 23 45 20 73
når uret blir ret blir modstand til pligt

APK kursus på lejren.

APK arrangerer sommerkursus i den internationale kommunistiske bevægelses taktiske platform og situation i dag - for interesserede 'voksne' lejr-deltagere.

Demonstration 31. juli 07: Boykot Israel

Boykot fodboldkampen tirsdag den 31. juli i Parken mellem Beitar Jerusalem og FC København

Mød op til demonstration på Trianglen på Østerbro tæt ved Parken tirsdag d. 31. juli kl. 18.30 hvorfra vi går ad Øster Alle i retning mod Parken.

Vi ønsker at protestere imod fodboldkampen kl. 20.00 i Parken hvor FC København spiller kamp med "de israelske mestre fra Beitar Jerusalem i anden kvalifikationsrunde til dette års

UEFA Champions League turnering", som der står i Parkens Nyhedsbrev.

Boykot Israel Kampagnen vil opfordre tilskuere og FCK-spillerne til at boykotte kampen.

På Boykot Israels hjemmeside kan man deltage i en underskriftkampagne der går ud på at få udelukket Israel fra international fodbold: "Kick Israel apartheid out of International Football" - ligesom man her kan læse om en lang række fagforeninger, organisationer og personligheder verden over som

opfordrer til boykot af Israel. Husk: det nyttede med den internationale boykot af sydafrikansk apartheid!

Israel er en besættelsesmagt. Israel fortsætter udbygningen af bosættelserne og Apartheidmuren!

Derfor: Boykot Israel

Reserver datoen - Flere oplysninger om demoen følger

Boykot Israel Kampagnen
www.boykotisrael.dk

Hetz er krigsforbrydernes ynkelige forsvar

Mens de fleste danske besættelsestroppe er på hjem fra en dybt upopulær krig og dundrende fiasko i Irak, så flyger beskyldningerne imod Asmaa Abdol-Hamid. En muslimsk krigsmodstanders støtte til irakernes legitime modstandskamp er det perfekte alibi for at føre en underlødige hetz om landsforræderi.

For som bekendt er angreb det bedste forsvar. Og dem, der i dag kalder støtte til irakernes legitime modstandskamp for landsforræderi, løj om Iraks masseødelæggelsesvåben og forbindelser til Al-Qaida for at sende Danmark ud i oliekrigen mod Irak. Dermed brød de

ikke bare Grundloven og FN's Charter, men de foretog også en uproverket aggression – den største internationale forbrydelse.

Modsat krigsmodstanderne, herunder Abdol-Hamid, har alle folketingspolitikere, der har støttet krigen og besættelsen, op imod en million irakere og syv danskeres blod på deres hænder. De har smadret et helt land. Det er disse kolossale krigsforbrydelser, som landsforræderihetzen skal fjerne danskernes fokus fra.

Carsten Kofoed
Frit Irak Blog

Ejnar

*var en tro og altid tjenstvillig gårdmand, -
hvilket blev bemærket af hans overordnede -
så da tiden kom oprettede man til ham en passende stilling, -
med det flotte navn koordinator, -
og udstyrede ham med eget kontor, telefon
og hvad der ellers hørte til.
Her sidder han så,
fritaget for al gårdmandens praktiske arbejde, -
og leder og fordeler arbejdet blandt disse -
hans tidligere kolleger.*

FN's Charter og irakernes ret til modstand

Med baggrund i den igen opblussede debat om danske soldater i Irak og irakernes ret til at gøre også væbnet modstand mod besættelsesmagten bringes her artikel 51 i FN's Charter, som netop konstaterer, at man altså har ret til at forsvare sig, når man angribes og besættes:

"Intet i det foreliggende Charter skal svække den iboende ret til individuelt eller kollektivt selvforsvar, hvis der forekommer et væbnet angreb mod et medlem af De Forenede Nationer, indtil Sikkerhedsrådet har taget de nødvendige foranstaltninger for at opretholde den internationale fred og sikkerhed. Foranstaltninger, der træffes af medlemmer i udøvelsen af denne ret til selvforsvar, skal øjeblikkeligt rapporteres til Sikkerhedsrådet og skal ikke på nogen måde berøre Sikkerhedsrådets autoritet og ansvar i henhold til det foreliggende Charter når som helst at foretage de handlinger, som det finder nødvendige for at opretholde eller genoprette den internationale fred og sikkerhed."

Den offentlige mening

Hvad er meningen?

I radioavisen den 22. juli udtalte beskæftigelsesministeren Claus Hjort Frederiksen at befolkningen mener at "det er det offentliges skyld, at vi er for fede og tager på drukture". Så nu har han nedsat et udvalg, der skal se på hvordan han kan få befolkningen til at tage "et personligt ansvar".

En af dagens nyheder den 23. juli er, at der er flere og flere der angiver deres venner og naboer for skattesnyd, sort arbejde, luskede udlejninger, huse i udlandet osv.

Hvad er det der er gang i?

Jeg kommer til at tænke på en stor arbejdsplads, hvor jeg arbejdede i 80'erne og 90'erne. Jeg blev ansat efter en stor strejke. Den blev brugt som begrundelse for nedskæringer og i den sammenhæng blev der ansat en ny direktør, der havde erfaringer med skære ned. Hans første fremtræden foregik på en nytårsreception for os. Der var dog ikke det store entusiastiske fremmøde den første arbejdsdag efter nytårsaften! men vi var der jo, tillidsrepræsentanter og entusiastiske medarbejdere fra de gode gamle dage og nysgerrige eller tørstige sjæle.

Der var til lejligheden skrevet en lejlighedssang om hvor meget vi holdt af firmaet. Fra afsyngelsen husker jeg kun den blege, lille, lidt runde direktør, i sit lysegrå jakkesæt. Der var ikke var stor tilslutning til fællessangen så han gav

ligesom et lille hop ved starten af hver linie for at ansøre stemningen.

I virkeligheden var medarbejderne meget glade for arbejdet i firmaet og der var et rigtigt godt samarbejde på tværs af afdelinger, men det lykkedes langt hen ad vejen at få fjernet arbejdsglæden og indført firmaånden. I hvert fald efterhånden som medarbejderne holdt op og andre kom til.

Tilbage til udgangspunktet: Det ser ud som om der er gang i at indføre en firmaånd i firmaet Danmark. Det er vores firma, og vores fælles overskud, så du skal ikke snyde os. Det er os der har ansvaret for at der er en arbejdsduelig arbejdsstyrke i firmaet Danmark. Det er os der er firmaets repræsentanter i udlandet.

Jeg tror at hovedparten af den danske befolkning er klog nok til at gennemskue det stunt. Der er masser af bevægelse blandt de offentligt ansatte, der er masser af bevægelse på uddannelserne, der er et opbrud på vej. Det er Folketingspolitikkerne også godt klar over. Det drejer sig som mange gange før, om at flytte focus og sørge for at bevægelsen ikke går for vidt. Det kunne jo skade firmaets omdømme! - og ikke mindst handelsforbindelserne.

Nu mangler vi bare at ledelsen tager et personligt ansvar. Hvorfor er Danmark ved at rykke op i superligaen af våbenproducerende lande? Hvorfor er Dan-

mark et af de mest fjendske lande for udlændinge, der vi bo her? Hvorfor forringes den offentlige nyhedsformidling? Hvorfor forringes uddannelsessystemet og forskningen? Hvorfor strammes vilkårene for de ringest stillede? Hvorfor har vi den højeste kræftdødelighed? Hvorfor bliver der flere og flere psykisk syge? osv. osv.

Indtil ledelsen påtager sig det ansvar, er jeg ikke sikker på at jeg vil tage et personligt ansvar for andet end mine egne handlinger, herunder altså ikke udbuddet på supermarkedets hylder og heller ikke sygdomsfremkaldende arbejdsvilkår.

GBe

**DEBATTÉR OG AKTIONÉR -
SAMMEN LAVER VI LORTET OM**

**Tag med på antiimperialistisk
og antifascistisk sommerlejr
28. juli - 3. august i Haslev**

Info på www.dku99.dk - dku@dku99.dk
eller kontakt DKU: c/o Aktive Modstandsfolk,
Nygårdsvej 52, 2100 København Ø - 23 45 20 73
NÅR URET BLIR RET BLIR MODSTAND TIL PLIGT

OKTOBER BOGBUTIK

**København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man, tir, tor 15 - 18
ons 16 - 19**

**Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30**

**Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00**

Sørøvere og rederier

I snart 2 måneder har det danske fragtskib Danica White og fem danske besætningsmedlemmer været holdt som gidsler af somaliske sørøvere. Der er for længst blevet fastsat en løsesum på 8 mio. Dkr. eller 1,5 mio. dollars, men sagen er gået i hårdknude, fordi det ansvarlige danske rederi, H. Folmer og Co. nægter at betale.

Farvandet omkring Somalia er blevet berygtet for kapringer. Her er 17 skibe, alene i år, blevet opbragt af små motorbåde med bevæbnede mænd i internationalt farvand. Nogle skibe bliver "bare" plyndret, men andre bliver derefter tvunget ind til kysten. Den 15. maj 2007 udsendte det International Maritime Bureau en kraftig advarsel mod at sejle i farvandet, og allerede tilbage i marts 2006 behandlede FN's sikkerhedsråd udviklingen i Somalia og vedtog bl.a. at anmode medlemsstater med militære fartøjer i farvandet ud for Somalia til at skride ind overfor tiltagende pirateri.

Danica White blev kapret sent fredag den 1. juni i internationalt farvand 210 sømil ud for Somalias kyst af tre små motorbåde, og blev tvunget til at sejle mod land. Et amerikansk anløbsfartøj USS Carter Hall var blevet opmærksom på de tre motorbåde og forsøgte 2. juni tilsyneladende at komme til undsætning, skød og ødelagde alle tre piratbåde, men ellers opnåede de intet. Det amerikanske skib er en del af den 5. amerikanske flåde, der har base i Bahrain.

I de fleste tilfælde ender det fredeligt med at skibe og besætning bliver løsladt mod en løsesum på mellem 4 og 10 mio. Dkr. efter tre til fire uger, men efter den tid begynder vi at komme ud over det, der er det normale billede af kapringer af vestlige skibe, fortalte Hans Tino Hansen, direktør i efterretningsfirmaet Protocol til BT for en

Fem danske søfolk holdes som gidsler i Somalia – for en reder, som er frataget retten til at drive rederivirksomhed

Faglig kommentar

måned siden.

- *Det er uhyggeligt det her. Familierne får intet at vide. Jeg har talt med familiemedlemmer, de troede, at løsepengene var på plads, og pludselig får de at vide, at der ingen er alligevel, siger Morten Bach, faglig sekretær i Sømændenes Forbund til B.T.*

- *Vi frygter nu direkte, at rederiet spekulerer i økonomiske interesser omkring skibet, dets forsikring og dets ladning frem for at fokusere på de fem søfolks liv og frigivelse.*

Kravet er fra 3F er at der betales omgående. Skibsrederen har taget en kæmpechance med sin besætning ved at lade dem sejle ind i et område, hvor kapringer hører til den normale hverdag. Hvis der mangler en forsikring, må skibsrederen finde pengene på anden vis.

H. Folmer og Co. er tynget af milliongæld, og blev en måned før skibskapringen frataget retten til at drive rederivirksomhed – med omgående virkning - af søfartsstyrelsen på grund af manglende sikkerhed på deres 13 skibe. Ifølge rederiforeningen er det første gang, det sker i Danmark. Rederiet Erria har overtaget sikkerhedscertificeringen af

skibene fra H. Folmer. "Danica White" var tilsyneladende på vej fra Dubai til Kenya og havde en aftale i havnebyen Mombassa med Errias konsulent.

En tidligere ansat på det kaprede danske skib beretter om at der blev sejlet med våben:

"Lasten var fuld af bomber, men besætningen fik ingenting at vide, før skibet var stukket til søs. Bomberne skulle fragtes til den Persiske Golf".

I april fik skibet fire nye besætningsmedlemmer, heraf to ubefarne søfolk. Det er helt urimeligt at reglerne tillader rederne at bruge ubefarne søfolk i belastede områder og farvande, hvor der er en skærpet risiko for sørøveri.

En ny borgerlig internetside kaldet 180grader fik til gengæld kaffen i den gale hals, da de så et tv- indslag om kapringen. Ikke af foragt for de gridske rederier, eller den uheldige situation, som Somalia er havnet i efter USA i årtier har forsøgt at få kontrol over landet. Nej - de så Kammerat Stalin hænge på væggen i Morten Bachs kontor, og startede deres egen lille kampagne mod sømandsforbundet. De reaktionære kunne ikke være mere ligeglade med besætningen.

Hvad vil der ske? Besætningen på det kaprede skib har givet flere livstegn fra sig, men udenrigsministeriet har mørkelagt forhandlingerne, og er hverken villige til at fortælle de pårørende, hvad der sker med deres familie, eller sømandsforbundet hvad der sker med deres medlemmer. Tilsyneladende nægter udenrigsministeriet at overtage ansvaret for betaling af løsesummen:

Fuld støtte til kravet om betaling nu – få de danske søfolk fri.